

...a stále živá!

...a stále živa!

ANGELA & BRENDAN McCAULEY

...a stále živá!

ANGELA & BRENDAN McCAULEY

Z anglického originálu Angela McCauley & Brendan McCauley *Staying Alive!*
(Brendan McCauley, 2011) preložil Branislav Škripek.

Grafické spracovanie a jazyková úprava: Monika Zbínová

Obálka: Michaela Vallachová

Tlač: Alfa Print, Martin

Náklad: 5000 ks

ISBN 978-0-9569072-1-9

Foto na obálke: Bobby Hanvey

© Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy nemôže byť reprodukováaná, zachytená do archívu či prenášaná v žiadnej forme ani žiadnymi prostriedkami – elektronickými, mechanickými, kopírovaním, nahrávaním ani inak – bez predchádzajúceho písomného povolenia vydavateľa, s výnimkou krátkych citácií v písomných recenziách.

Špeciálne poďakovanie:

Branislavovi Škripekovi za preloženie tejto knihy.

Je zručným remeselníkom, na ktorom odpočíva Duch nášho Pána.

Aaronovi & Marte McCauley za prvotný nápad prekladu a jeho realizáciu.

Shelley McCullough za jej službu pomoci.

Angele McCauley za to, že ostáva živá!

Ježišovi Kristovi, ktorý draho zaplatil.

*Venované pretrvávajúcej pamiatke
Daniel Paul McCullough,
milovaného manžela Shelley
a odovzdaného otca Rosa a Katie.*

*...povedal: Sformovaný som bol týmto zápasom
a touto krajinou,
a týmto životom.
Musím sa prejavit' taký, aký som.*

JAMES JOYCE
(PORTRÉT MLADÉHO UMEĽCA)

POZDĹŽ CESTY

*Kráčal som celú míľu s Potešením;
no hoci štebotalo ku mne pozdĺž cesty,
nebol som z toho o nič múdrejší.*

*Kráčal som však celú míľu so Súžením,
to však nepovedalo mi 'ni len slovo;
no hľa! – ako veľa som sa naučil,
a skutočne som podrástol, keď som kráčal zároveň s ním.*

ROBERT BROWNING HAMILTON

1.

...DÁM SI 99-TKU!

Je Veľkonočný pondelok. Z dlhej a ťažkej zimy nás prebudil radostný spev úsvitu. Lúče vychádzajúceho slnka sa ku nám predierali cez škáry okeníc v našej spálni. Pavúci pobehovali dokola a hľadali úkryt. Vo vzduchu bolo cítiť lásku. Všetko to, čo sa dialo okolo nás, mi pripadalo ako nejaká krásna symfónia. Náhle som však prepukla v prerývaný plač a po tvári sa mi rinuli slzy. Brendan ma objímal a na brucho mi pritláčal svoju veľkú dlaň. Môj plač mu nikdy nevadil. Vravieval: „Ženy plačú namiesto svojich mužov a chlapcov, ktorí nevedia plakať sami za seba.“ Ale tentokrát to tak nebolo. Aspoň nie dnes. Dnes som plakala kvôli sebe.

Už takmer tri roky som krvácala z konečníka. Brendanovi som to však nepovedala. Nepovedala som to nikomu. Dúfala som, že to proste prejde. Na slovo rakovina som ani nepomyslela. Vedela som predsa, že Boh uzdravuje. Viem aj to, že väčšina ľudí sa uzdraví, keď sa za to modlia. Za celé roky našej služby som videla nespočetne veľa uzdravení. Ale ako čas ubiehal, moje krvácanie sa vôbec nezlepšovalo.

Brendan sa opýtal:

„Láska, čo sa s tebou deje?“

„Nie je mi dobre.“

„Nie je ti dobre?“

„Už dlho musím veľmi často chodiť na toaletu.“

„Ako dlho?“

„Veľmi dlho.“

Po našej poslednej misijnej ceste trpel Brendan ťažkými záchvatmi hnačiek. Spýtal sa ma: „Od cesty na Filipíny?“

„Ešte predtým.“

„Čože?! Veď to je takmer pred pol rokom! Angela, prečo si mi to nepovedala skôr?“

„Povedala som ti to...“

„Kedy?“

„Na Vianoce.“

„A čo si mi povedala?“

„Povedala som ti, že som bola veľmi unavená.“

Nato sa Brendan usmial.

„Vieš, Angela, myslím, že omnoho lepšie dokážem vykladať druhým sny, než dokážem pochopiť, čo sa mi snažíš povedať.“

„Ale ty ma nikdy nepočúvaš.“

Brendan ostal ticho, vstal a poobliekal sa. Ja som zostala v posteli. V ten deň prišli k nám na návštevu Mary a Hannah, dve z našich štrnástich detí. Mary je chirurgička a Hannah je pôrodná asistentka. Brendan im povedal, čo sa odo mňa dozvedel a všetci ma potom presvedčili, aby som šla na pohotovosť. Brendan a Mary šli so mnou a kým som bola na vyšetrení, Mary čakala vonku. Čakali sme na výsledky a od lekára ich šli prevziať už len Mary a Brendan. Lekár, ktorý ma vyšetroval, pochádzal z Indie a keď zbadal Brendana, uprene sa na neho zadíval.

„Pripadáte mi veľmi povedome,“ povedal mu. „Nepoznám vás?“

Brendan odvetil: „Nie, nemyslím, že sa poznáme.“

„Ale ja som vás už určite videl.“ Nakrátko nahliadol do mojej zdravotnej karty a znovu povedal: „Pán McCauley, vy pochádzate z tohto kraja. Musel som vás už niekde stretnúť. Som si tým viac než istý. Odkiaľsi vás poznám.“

Celá tá situácia nás trochu uvádzala do pomykova. Lekár sa na Brendana stále usmieval. „Už si spomínam,“ povedal lekár rozžiarene, „veď vy ste ten spisovateľ s veľkou rodinou! Napísali ste knihy o Indii! A moja svokra z Keraly (Indický zväzový štát, pozn. prekl.) má doma vaše knižky! Potom pozrel na Mary a povedal: „Váš otec je predsa veľmi slávny!“

Všetci sme sa zasmiali.

Potom mi povedal, že pri vyšetrení objavil tumor a musí ma poslať na odborné vyšetrenie.

Mary sa opýtala:

„Rezistencia?“

„Nie celkom pevná, ale tuhá.“

Mary sa pozrela na Brendana. Všeci sme vedeli, že tuhá rezistencia často znamená rakovinu. Keď sme odchádzali na parkovisko, navzájom sme sa podopierali. Chcela som sa niekde schúliť a plakať. Domov sme sa viezli v úplnom tichu. Kdesi na polceste Brendan zabočil ku zmrzlinárovi a povedal: „Podďte, dáme si zmrzlinu. Veď je predsa Veľkonočný pondelok.“

Pochádzam z farmárskej rodiny, som šieste z desiatich detí. Moji rodičia ťažko pracovali. Raz som Brendanovi porozprávala zážitok, ktorý sa mi stal v jeden Veľkonočný pondelok takmer pred päťdesiatimi rokmi. Keď sme boli malí, otec nás v sobotné večery po celom týždni ťažkej práce brával autom do neďalekého pobrežného mestečka Newcastle na zmrzlinu. Vždy som dobiedzala: „Ja chcem 99-tku!“

Voláme tak jednu zmrzlinu, ktorú mám stále rada. Spomínam si, ako som mala od zmrzliny zababranú celú pusú a medzi zubami mi škriepala čokoláda.

Ten Veľkonočný pondelok z mojich detských rokov, ktorý v spomienkach už aj vybledol, bol veľmi teplý slnečný deň. Tak veľmi som túžila, aby otec pre nás urobil niečo výnimočné. Stále som sa ponevierala okolo neho a dúfala som, že každú chvíľu zvolá: „Dobre decká, poďme! A malej kúpime 99-tku!“ Ale nič také sa nestalo. Stále sme len dokola pracovali. Podojiť kravy, opraviť bránu, naštartovať traktor, nakrímiť sliepky. Na zmrzlinu už čas neostal...

Keď sme zaparkovali v prístave a šli na zmrzlinu, pocítila som za svojho manžela a deti veľkú vďačnosť. Brendan bol veľmi dôsledný a starostlivý muž, ktorý dokázal aj obyčajné dni premeniť na niečo výnimočné. A všetky naše deti – Shann, Brendan, Nora, Aaron, Mary, Hannah, Ruth, John, Patrick, David, Jacob, Isaac, Abraham a Angela sú skutočne skvelé. Spolu dokážeme čeliť čomukoľvek, čo leží pred nami. V mysli sa mi vybavil žalm 127:

*Hľa, deti sú dedičstvom od Pána,
jeho odmenou je plod lona.
Čím sú bojovníkovi štipy v ruke, tým sú vám deti z mladosti.
Blažený človek, ktorý si nimi tulec naplnil;
neutrpiť hanbu, keď bude rokovať s nepriateľmi v bráne.*

Zo zmrzliny sme prešli asi štyridsať kilometrov do Newcastleu, aby sme o výsledkoch povedali Hannah. Bol tam aj náš syn John, ktorý je umelec. Povedal nám, že pred krátkym časom práve čítal známy príbeh z tretej kapitoly Knihy proroka Daniela, kde sa vraví, ako Babylonský kráľ nariadil každému klaňať sa pred zlatou sochou, a kto tak neurobí, bude vhoďený do rozžeravej pece. Avšak Sidrach, Misach

a Abdenago odmietli. Kráľ sa rozzúril, prikázal ich poviazať a vrhnúť do pece. Potom však s veľkým ohromením uvidel v ohni kohosi, kto vyzeral ako Boží Syn, ako stojí uprostred ohňa so všetkými tromi mužmi zbavenými povrazov.

Keď na nich kráľ zavolať, aby vyšli von, videl, že im nič neuškodilo. Dokonca z nich nebolo ani cítiť plamene a dym. Jediné, čo na nich zhorelo, boli tie povrazy. Kráľ potom začal chváliť Boha Izraela a nariadil, že bude popravený každý, kto by proti tomuto Bohu niečo povedal. Nakoniec sám kráľ povedal: „Aký iný Boh by takto mohol niekoho zachrániť?“

John mi povedal: „Mami, ja verím, že aj ty prejdeš touto svojou rozžeravenou pecou bez škody. Nakoniec to bude tak, že v tebe nezostane po rakovine ani len kúšтик zápachu.“

Prikývla som. Za celé tie roky života nás s Brendanom Boh previedol cez mnohé ťažkosti a skúšky a my sme Ho nikdy nezapreli. A neurobíme to ani teraz! Poprosila som Brendana, aby obvolal všetky naše deti a dal im vedieť, v akej som situácii. Naša najstaršia dcéra Shann pociťovala najväčšie obavy. Ako zdravotná sestra vedela, aký hrozný priebeh môže rakovina mať. Strach vo vzduchu bol priam hmatateľný.

O dva týždne neskôr sme šli na kolonoskopiu a obávali sme sa najhoršieho. Zármatok a ťaživú atmosféru v aute sme mohli priam krájať. Poprosila som Brendana, aby mi povedal niečo pekné. Niečo naozaj príjemné. Brendan začal spievať:

*Pretože Pán je živý, môžem čeliť zajtrajšku,
pretože Pán je živý, všetok strach pomínie.
Pretože viem, že On má v rukách budúcnosť,
a viem, že život je hoden žitia len preto, že Pán je živý.*

Slnčné lúče sa liali oknom dovnútra nášho auta. Brendan opakoval refrén a obaja sme spievali:

*Pretože Pán je živý, môžem čeliť zajtrajšku,
pretože Pán je živý, všetok strach pomínie.
Pretože viem, že On má v rukách budúcnosť,
a viem, že život je hoden žitia len preto, že Pán je živý.*

O niekoľko hodín neskôr sme sa k sebe túlili pod kvitnúcimi čerešňami pred Lisburnskou nemocnicou v Lagan Valley a obaja sme hlboko vzlykali. Sestrička, ktorá mi urobila vyšetrenie, mi povedala, že mám v čreve zhubný nádor. Moju budúcnosť vykreslila skutočne v chmúrnych farbách, hoci mi to vysvetlila veľmi jemne. Povedala mi: „Angela, máte pred sebou veľmi dlhú a ťažkú cestu.“ Spomínala rádioterapiu, chemoterapiu a operáciu. Vysvetlila mi, že budem musieť mať na určitý čas spravenú kolostómiu, čo je vývod priamo z čreva na podbrušku, ku ktorému budem mať pripevnené igelitové vrečko na moje výkaly, ktoré bude treba niekoľkokrát denne vymieňať. Ešte dodala, že na to, aby sme videli, či sa rakovina už rozšírila ďalej, budú potrebné ďalšie skenovacie vyšetrenia.

O týždeň sme boli znovu v nemocnici. Čerešne už nekvitli a pôsobili akosi smutnejšie. Bola som na CT vyšetrení. O týždeň neskôr som šla na magnetickú rezonanciu.

Večer pred týmto vyšetrením som dostala sen s upozornením, v ktorom som videla, ako ma upevnili na akési pohyblivé lôžko a zasunuli ma do dlhého tunela. V tom sne som pochopila, že celá vec bude pre mňa dobrá, a to ma v duchu upokojilo. Keď som už bola na vyšetrení a započúvala som sa do rôznych zvukov skenera, vybavil sa mi sen z predošlej noci. Potom ma upevnili na pohyblivé lôžko práve tak ako vo sne a celá som vošla do skenovacieho prístroja. Bola som za

ten sen veľmi vďačná, pretože by ma to celé omnoho viacej traumatizovalo ako teraz.

Potom znovu dlhé čakanie na výsledky. Teraz už celá naša rodina aj vzdialení príbuzní vedeli, že mám rakovinu. Všetci chceli vedieť, či sa už rozšírila po mojom tele alebo nie. Každý v duchu premýšľal nad tým, čo pre nás ukrýva budúcnosť. Dožijem sa budúci rok svojich šesťdesiatin a štyridsiateho výročia našej svadby? Budem žiť dosť dlho na to, aby som videla deti mojich detí, ako mi to prisľúbil Boh? Zažijem, ako všetky moje deti ukončia svoje univerzitné štúdiá? Uvidím, ako sa všetky moje prekrásne dcéry povydávajú? Budem si môcť povarovať ich detičky?

Brendan sa však neznepokojoval. Povedal mi: „Angela, Boh nás neopustí. Ježiš prišiel, aby zničil skutky diablove a toto dielo ešte nedokončil.“ Pozrel sa mi priamo do očí a prehlásil žalm 118,17: „Nezomrieš, ale budeš žiť a budeš prehlasovať skutky Pánove.“

Preglgla som a zalapala po dychu.

Vôbec som si tými slovami nebola taká istá.

2.

SNY

Boh pravidelne obdarúva Brendana snami. Raz mal v Indii sen, v ktorom mu Boh povedal, aby napísal knihu pre modlitebnú bojovníčku Mariammu a jej manžela Thampyho, ktorí tam žijú. Táto kniha sa volá India – jeden skutok lásky. Mariamma sa trinásť rokov modlila k Bohu, aby jej poslal nejakého spisovateľa. Kedysi v počiatočných rokoch ich služby Bohu boli kdesi v odľahlých oblastiach tejto krajiny pre nich vyslovené proctvá. Hovorilo sa v nich o tom, že keď príde správny čas, bude ich skryté a neviditeľné svedectvo života vyrozprávané všetkým ľuďom na svete. V čase, keď Brendan prvýkrát stretol Thampyho a Mariammu, boli akýmisi potulnými kazateľmi na uliciach. Odvtedy ich služba vzrástla až po dohľadanie na viac ako päťsto cirkevných skupín. Dnes sa toto číslo pohybuje okolo troch tisícok.

Kniha India – jeden skutok lásky je svedectvo o tom, ako pôsobí Ježiš Kristus v dnešnom svete. V Indii je menej ako 3% kresťanskej populácie. Žije tam 1,3 miliardy ľudí a títo vyznávajú spolu 300 000

000 bohov. Ale svedectvo o Ježišovi vždy dokáže poraziť dielo Satanovo. V knihe Zjavenia 12,11 sa vraví: „Ale oni nad ním zvíťazili pre Baránkovu krv a pre slovo svojho svedectva; a nemilovali svoj život až na smrť.“

Brendan je prorok. Svoj život zasvätil svedectvu o Ježišovi Kristovi. V knihe Zjavenia 19,10 sa vraví: „Ježišovo svedectvo je duch prorocstva.“ Do Brendanovej služby patrí aj to, že je hlasom Božieho ľudu. Kniha, ktorú napísal, podnietila v ľuďoch väčšiu dôveru voči Božiemu dielu v Indii. Začali ho pozornejšie vnímať a tiež viac finančne podporovať. No omnoho dôležitejšie je to, že jeho kniha povzbudila kresťanov po celom svete, pretože bola svedectvom o tom, čo dnes Ježiš robí. Ale ja, ako žena v službe príhovoru, som vedela, že za to bude musieť byť zaplatená aj cena. Vedela som, že Satan proti nám zahájí útok. A naozaj to bola vo všetkých ohľadoch veľmi draho zaplatená skúsenosť. Nastal voči nám duchovný tlak. Prežili sme finančné ťažkosti. Nakopilo sa nám toľko vecí, že sme ich časovo nestíhali. Nastali nedorozumenia. Pravidelne sa nám rôznym spôsobom kazili autá alebo sa akosi zničili priamo tam, kde parkovali, pred našim domom. Naši nepriatelia skrátka vedeli, kde bývame.

Cítila som neustálu potrebu modlitebnej podpory a ochrany. Ideálne by bolo, keby som mohla mať okolo seba tím príhovorcov, ale to nebolo možné. Kým Brendan cestoval po svete, Boh vždy ochraňoval našu rodinu, ale potom, ako napísal knihu o pôsobení Ježiša v Indii, som ostala zastrašená. V miestnej farnosti som začala viesť v nedeľu poobede stretnutia. Brendan nebol presvedčený, že Boh nás ku tomu volá práve teraz, ale napriek tomu ma občas nejakým spôsobom podporil. Musím však povedať, že jedinýkrát, kedy sa nám miestnosť úplne zaplnila, bolo vtedy, keď tam Brendan priviedol spoločenstvo Indov, ktorí oslavovali narodenie jedného z ich detí. Na konci toho, čo som robila, mi už bolo jasné, že Brendan mal pravdu. Niektoré z

našich detí prežili viacero útokov. V tomto bode som si uvedomila, že som bola zanovitá. Spočiatku som si myslela, že to rozlišujem lepšie ako Brendan, nakoniec som však musela uznať omyl v tom, čo som robila.

Brendan neskôr pre Mariammu napísal inú knihu, ktorá sa volala Lepšie ako vojnové zbrane, a týkala sa jej služby oslobodzovania. Bola preložená do viacerých jazykov a publikovaná v rôznych krajinách sveta. Z môjho pohľadu je to však zakaždým to isté. Po takýchto veciach vždy príde duchovný nátlak, finančné ťažkosti, nedostatok času, mnoho nedorozumení a zasa sú to draho zaplatené skúsenosti. Autá sa nám znovu pravidelne kazili a ktosi nám ich poškodzoval ešte aj pred našim domom. Naši nepriatelia stále vedeli, kde bývame.

Medzitým sa všetci moji synovia vyšvihli z detí na mládencov. Kedyysi boli ako také malé zdravé šteniatka plné chuti do života, čo nám tu stále pobehovali okolo nôh. Teraz sú vysokí a urastení ako stromy a pozerajú na mňa zhora. Našich posledných sedem detí boli všetko jeden za druhým urastení chlanci a nakoniec prišlo prekrásne dievčatko Angela. Všetci sú vyšší ako ja a všetci si myslia, že vedia viac ako ja. Brendan to nazýva procesom individualizácie, čo je čas, kedy sa človek stáva sám sebou. Ja to nazývam vyťahovanie sa nado mňa, pretože cítim, ako mi stále viac kladú odpor a nepáči sa mi to. Teraz, keď som staršia, ich už nevládzem prinútiť, aby robili to, čo chcem. Spravia síce všetko, čo im povie Brendan, ale ja si myslím, že je na nich príliš mäkký. Ach, kde sú tie dni, keď boli všetci okúpaní, s umytými zúbkami a pomodnení večer o siedmej v posteli!

V knihe Genesis 3,16 sa vraví: „Veľmi rozmnožím tvoje trápenia a ťarchavosť; v bolesti budeš rodiť deti.“ Verím, že bolesť, ktorá sa tu spomína, sa netýka len tých krátkych chvíľ pri samotnom pôrode detí, ale aj tých celoživotných trápení s výchovou. Myslím na niečo také, o čom hovorí Simeonovo proroctvo Márii, zaznamenané v Evanjeliu

podľa Lukáša 2,35: „...a tvoju vlastnú dušu prenikne meč.“ Výchova a starostlivosť o deti v sebe nesie aj bolesti, ktoré pozná iba matka.

Veci skrátka neboli ľahké. Znechucovalo ma, že v životoch niektorých mojich detí nevidím dosť ovocia. Bez viery je však veľmi ľahké dopracovať sa k akémusi emocionálnemu rozčúleniu, ktoré človeka pripraví o všetku silu a nádej. Na začiatku roku Boh prehovoril ku mne a Brendanovi z Prvej knihy kráľov, kapitoly 20, kde sa hovorí o izraelskom kráľovi Achabovi a sýrskom kráľovi Ben-Hadadovi. Ben-Hadad symbolizuje Antikrista, ktorý zhromažďuje kráľov a rôzne krajiny proti Izraelu. Antikristovi je podobný aj vo svojich totalitných nárokoch. Chce všetko. Písmo o tom vraví:

K izraelskému kráľovi Achabovi vystrojil poslov do mesta s odkazom: Takto vraví Ben-Hadad: Tvoje striebro a tvoje zlato sú moje. Mne patria i tvoje ženy a oblúbení synovia.

Izraelský kráľ odpovedal: Súhlasím s tebou, pane, pane môj, kráľu! Patrím ti so všetkým, čo mám.

Poslovia prišli znovu s požiadavkou: Toto si žiada Ben-Hadad: doručil som ti odkaz, aby si mi vydal svoje striebro, svoje zlato, svoje ženy a svojich synov. Zajtra teda o tomto čase pošlem k tebe svojich služobníkov, ktorí vykonajú prehliadku tvojho domu i domov tvojich služobníkov. Všetko, čo sa im zapáči, zhabú a vezmú.

Cítila som, že toto bolo varovanie, že Satan pôjde po mne, mojich deťoch a po našich financiách. Znepokojovalo ma to stále viac. Aj Brendan cítil, že je to varovanie, zároveň v tom však pre nás videl jasné vedenie, aby sme žiadnym spôsobom neurobili kompromis s duchom porazeného Satana, symbolizovaného Ben-Hadadom. Keď sme tento príbeh čítali ďalej, zistili sme, že vďaka tomu, že izraelci prijali

radu Božích prorokov, dvakrát ich armáda Ben-Hadada porazila. Ale namiesto toho, aby ho Achab zabil, urobil kompromis a s porazeným Ben-Hadadom ustanovil zmluvu, že Achab si môže vytvoriť obchodné trhy v Damasku, aby tam mohol nakupovať a predávať. Achabovou chybou bolo prihliadanie na vlastné záujmy a to, že nehľadal vedenie od Boha. Brendan na to zareagoval, že si zameriame srdcia na počutie Božieho hlasu, poslúchneme jeho prikázania a pevne sa budeme držať svedectva Ježiša Krista.

Každé ráno sme si čítali z Biblie a modlili sme sa spolu. Každé ráno a večer Brendan na mňa kládol ruky a ohlasoval uzdravenie krvácania z konečníka. Ešte skôr, než sa objavila moja diagnóza rakoviny, mal raz Brendan sen o tom, že kdesi vo vnútorných priestoroch nášho domu máme líšku. V tom sne si líška bola vedomá, že Brendan o jej prítomnosti vie. Jej stratégiou od tej chvíle bolo, že bude úplne potichučky, aby neprezradila, kde sa nachádza. Vo sne si Brendan zároveň uvedomil, že musí byť vytrvalý a vyhnať túto líšku z nášho domu. Vedel, že jej vôbec nemôže dovoliť zostať. Už od našej prvej návštevy indického lekára na pohotovosti Brendan tento sen vykladal tak, že dom, to som ja a líška vo vnútorných priestoroch toho domu je rakovinový tumor v mojich vnútornostiach. Odvtedy sa Brendan vytrvale modlil proti líške a prikazoval jej, aby odišla z môjho tela v Ježišovom mene.

Ale ja som sa stále viac cítila znechutená a rozladená. Všetky naše deti v škole vynikali. Všetky prešli s najlepšimi známami. Všetky získali umiestnenie vo výberových školách. Noviny Belfast Telegraph o nich písali na prvej strane, kde priniesli rozprávanie o ich neobyčajných úspechoch. Všetky sa dostali na najlepšie univerzity – na Oxford, na Cambridge, na LSE London, na Liverpool, na Aberdeen, Glasgow, Edinburgh, Dundee, na Trinity, na Queens a na University of Ulster. Ale ja som sa cítila vynechaná. Starala som sa o náš dom a

modlila za našu rodinu, no zdalo sa mi, že je to nekonečná a nevďačná úloha. Zdalo sa mi, že celá moja rodina si robí len svoje veci a mňa tu všetci nechali. Približne v tomto čase nastalo u mňa krvácanie.

Na konci roku 2009 som počula jednu židovku, ako predpovedala, že mnohé nenaplnené osobné proroctvá sa stanú v priebehu roku 2010. V tej chvíli sa mi v mysli pripomenul jeden deň spreď takmer tridsiatich rokov. Bola to nedeľa, 24. mája 1981, keď sme s Brendanom dostali naše prvé prorocké slovo, čo bolo v čase, kedy sme podobne ako väčšina ľudí našej generácie nemali ani poňatia o tom, že Boh ešte aj v súčasnosti hovorí k svojim deťom cez proroctvá. V tom prorockom slove stálo:

Syn môj, vošiel si do môjho kráľovstva mnohými zvláštnymi a rozmanitými cestami. Vo svojom živote si zažil veľkú bolesť a veľký nepokoj. Ja tvoj život teraz rozpletiem a vyjasním. Potrvá to ešte istý čas, ale už teraz môžeš vidieť, ako ťa moja ruka žehná. Nepozerať sa len na prítomnosť a na to, čo by si vo svojom živote a manželstve ešte túžil zažiť. Ty vidíš prítomnosť, ja však hľadím na koniec.

Chcem, aby si pamätal na tieto slová a sýtil sa nimi vo svojom srdci. Nakoniec bude vo vašom dome úplná jednota. Nakoniec zostaneš vo veľkom požehnaní. Nakoniec bude tvoja žena ako plodonosný vinič po tvojom boku a vaše deti budú u vás vyrastať ako olivové výhonky okolo vášho stola. Ja to už vidím, môj synu. Nie vždy bude vaša služba prijímaná. Tomuto nastane koniec. Nastane čas, kedy budete obaja uzdravení a vaše životy budú úplne jasné.

Obaja ste vo svojom vzťahu zažili veľký konflikt. Ale za posledné dva roky som na tom pracoval s cieľom, aby som vaše životy prečistil. A ja ich budem stále prečisťovať. Budem nadalej roz-

motávať spleťtité cesty, po ktorých ste kráčali. Ale aj to sa skončí. Nastane čas, keď prídete na miesto uzdravenia. Prídete na miesto slobody. Na miesto požehnanja, kde váš domov a vaše manželstvo, ako aj vaše deti budú príkladom pre celé stádo. Ja už ten čas vidím.

Keď tým začnete prechádzať v nastávajújúcich týždňoch a mesiacoch, sýťte sa týmto slovom vo svojich srdciach. Nikdy ho nestráťte. Držte sa tohto slova, pretože je to moje slovo pre vás. Vedzte, že vás nikdy neopustím ani nezanechám, bez ohľadu na to, ako sa vám samým zdá, že zdlhávo reagujete na moje vyučovanie, bez ohľadu na to, akí slabí sa cítite a bez ohľadu na to, akí zatatí ste vo svojich srdciach proti mojej výchove. Uistujem vás, že nepolavím ani ma neznechutí konať s vami, pretože som zameral svoje srdce a obrátil svoju tvár ku vám, aby som vás všetkým previedol a rozuzlil vaše životy...

Obe vaše srdcia po tomto túžia. Obe vaše srdcia túžia byť slobodné v mojom kráľovstve. Obaja často navzájom tieto želania vyjadrujete rôznymi spôsobmi a hovoríte o tom rôzne veci. Často si navzájom v tom nerozumieme. Často vôbec nerozpoznávate, že máte obaja v srdci rovnaký hlad. Ale ja vám vravím, že je tam a vravím vám, že vás privediem ku zjednoteniu. Ku jednote v uctievaní, ku jednote v modlitbe, ku jednote v žití praktických otázok každodenného života. Ja vás privediem ku jednote vo viere, vraví Pán.

Stále nás v mysli vidím, ako sme sa s Brendanom držali za ruky a vzlykali sme, keď sme to počúvali. To slovo v nás skutočne rezonovalo! Zasahovalo nás v najhlbších oblastiach nášho bytia. Naše životy naozaj potrebovali rozmotáť a vyjasniť. Potrebovali byť oslobodené od okultných vplyvov, potrebovali oddelenie od povier, tradičného

náboženstva, ateizmu, rôznych konfliktov a nepokojného žitia. Usmejem sa, keď si spomeniem na túto vetu: „Keď budete prechádzať nastávajúcimi týždňami a mesiacmi, sýtte sa týmto slovom vo svojich srdciach.“ Vtedy som ešte nevedela veľa o prorockom jazyku a o časovaní v takýchto proroctvách. Týždne a mesiace som si vzala doslova a nevedomovala som si to, čo sa hovorí v Druhom Petrovom liste v 3. kapitole:

To jedno však nech vám nezostáva skryté, milovaní, že jeden deň je u Pána ako tisíc rokov a tisíc rokov ako jeden deň. Pán nemešká so svojim prislúbením, ako sa niektorí nazdávajú, že mešká, ale je zhovievavý, lebo nechce, aby niekto zahynul, ale chce, aby sa všetci dali na pokánie.

Týždne a mesiace sa premenili na roky. Dolu riekou pretieklo mnoho vody, kým som porodila všetkých našich štrnásť olivových ratoľstok, čo nám sedia okolo stola. A to vyjasňovanie našich životov stále pokračuje. Jednota ešte len má prísť. Potrebujeme viac slobody a viac uzdravenia a viac zacelenia. A často sme slabí, tvrdohlaví a zdĺhavo reagujeme. Často sme jeden druhému veľkou neznámou. Boha, verného svojmu slovu, sme nikdy neznechutili. Stále naše životy rozmotáva a dokáže sa vysporiadať aj s naozaj pichľavými vecami, ktorými prechádzame.

Ale ja som chcela ešte viac. Zostala som netrpezlivá. Chcela som, aby všetko to prorocké slovo nastalo - a to čím skôr, tým lepšie. V Biblii existuje viac ako 3000 prísľubov. Väčšina z nich sú podmienené našou reakciou vo viere a poslušnosti. „Bez viery nie je možné zaľúbiť sa Bohu,“ vraví sa v Novom zákone. Ale ak splníme požiadavky, ktoré Boh kladie, on je verný a splní nám prislúbenia, ktoré dal. Podobne je tomu s proroctvom, ktoré je nám dané; od toho, ako reagujeme

na to slovo, závisí to, či bude naplnené ešte za nášho života. V Knihe proroka Izaiáša v kapitole 55 stojí:

Lebo moje myšlienky nie sú vaše myšlienky a vaše cesty nie sú moje cesty – znie výrok Hospodina. Lebo ako nebesá prevyšujú zem, tak prevyšujú moje cesty vaše cesty a moje myšlienky vaše myšlienky. Lebo ako padá dážď a sneh z neba a nevráti sa ta, ale zavláži zem, zúrodní ju a dá jej vyklíčiť, vydá semeno na siatie a chlieb na jedenie, tak sa stane s mojím slovom, ktoré mi vyjde z úst. Nevráti sa ku mne naprázdno, pretože urobí to, čo som si želal, a dosiahne to, kvôli čomu som ho poslal.

Prorocké slová sú duchovnými zrnami, ktoré vyšli z úst Boha. Musia byť zasiate v dobrej pôde a neustále zalievané, inak veľmi ľahko zaniknú. Všetky prorocké slová prechádzajú rovnakým procesom, ako zapísané Božie slovo v našich životoch. Toto je metóda spomínaná Ježišom Kristom v podobenstve o rozsievачovi. Boh nám všetkým dal slobodnú vôľu a nikdy nebude potláčať ani rušiť naše rozhodnutia. Pôda na okraji cesty popisuje tých, pre ktorých nie je slovo na prvom mieste.

Takýmto ľuďom dokáže Satan zobrať proroctvo veľmi ľahko. Vytrhne ho ako hračku dieťaťu z rúk.

Skalnatá pôda predstavuje tých, ktorí sú spočiatku nadšení z pro-roctva, ale pretože nie sú upevnení v Božej láske, to slovo tam nemôže zapustiť korene. Keď príde pokušenie a duchovný nátlak, hneď sa ľahko vzdávajú. Nebudú ochotní za to zaplatiť.

Tírníe a húštiny sú tí, ktorí sú uväznení v konzumnom živote, ktorých ovláda pýcha života, vášne tela a túžby ich očí. Ľahkovážny život, užívanie si a radovanie sa. Záujmy aj bohatstvo tohto sveta im bránia v tom, aby boli produktívnymi v kráľovstve Božom.

Dobrú pôdu predstavujú tí, ktorí počujú slovo a zachovávajú ho skryté vo svojich srdciach. Veria tomu slovu a pravidelne ho zalievajú svojimi modlitbami. Ich prorocké slová ich poniesú smerom ku ich určeniu s cieľom naplniť Boží konečný zámer a ciele pre túto zem. Takí ľudia neustále zabraňujú Satanovi a jeho démonom, aby im ukradli ich prorocké určenie. Svätý Pavol radí svojmu učeníkovi Timotejovi ohľadne tohto duchovného boja v Prvom liste Timotejovi 1. kapitole, toto:

Dávam ti tento príkaz, syn môj, Timotej, v súlade s predchádzajúcimi proroctvami o tebe, aby si pomocou nich bojoval dobrý boj, aby si mal vieru a dobré svedomie, ktoré niektorí zavrhli, a tak stroskotali vo viere.

Pavol tu vraví, že je možné stratiť naše prorocké slová a Božie zámeru pre naše životy. Nechcem, aby sa nikto z mojej rodiny minul s Božím zámerom. Možno som to chcela príliš dychtivo a rýchlo získať a kládla som privysoké nároky. Pravidelne som sa modlila za prorocké naplnenie toho, aby všetky moje deti nasledovali Pána. Ale keď som videla, ako si robia veci po svojom a sú v niečom tvrdohlaví, veľmi som zostala smutná.

V Knihe prísloví 15,30 čítame: „Žiarivý pohľad rozveselí srdce, dobrá správa dodá silu kostiam.“ Na druhej strane sa však v Prísloviach 17,25 vraví: „Pomätený syn prináša svojmu otcovi len trápenie a trpkosť tej, čo ho porodila.“ Niektoré moje deti sa naozaj správali hlúpo. V Prísloviach 13,12 sa zasa vraví: „Oddiaľovaním nádeje chorľavie srdce, kým splnená túžba je stromom života.“

Toto prorocké slovo sme dostali takmer pred tridsiatimi rokmi. Boh povedal, že Brendana a mňa privedie do jednoty v našom manželstve, vo viere, v uctievaní, v modlitbe, aj vo vykonávaní každoden-

ných záležitosti života. Podľa mňa sa tieto veci stále nenapĺňali. Čo sa týka Brendana, on si myslel, že sa mu darí celkom dobre. Veril, že Boh nás naozaj žehná. Ale pre mňa boli veci stále horšie. Krvácanie pokračovalo. Občas som pociťovala medzi Brendanom a mnou veľkú nejednotu. Keď ma niečo nahnevalo a rozčúlilo, jednoducho odišiel z miestnosti. Povedal mi síce, že on so mnou nechce bojovať a čo sa týkalo mňa, chcela som len svoju frustráciu nejako uvoľniť. Aj keď som mu nikdy nespomenula moje krvácanie, stále som chcela, aby mi všetko pomohol usporiadať, ako potrebujem. Nevidela som žiadnu cestu vpred. Začínala som strácať nádej, cítila som sa utáhaná a zlomená.

Úplne som stratila záujem o varenie a nakupovanie. Vôbec ma nebavila údržba domu. Každodenne som cítila, ako zo mňa uniká život.

3.

TAJOMSTVO NEPOKOJOV

Počas Vianoc som stratila všetok záujem, ba aj ochotu stretávať sa s ľuďmi. Tiež ma veľmi znechutilo, keď som videla morálny úpadok medzi viacerými mojimi rovesníkmi. Niektorí z nich, hoci zastávali viaceré významné posty v spoločnosti alebo v našej miestnej komunite, zrazu začali žiť ako nejaká bláznivo zamilovaná mládež. Keď som ja sama bola zamilovaným dievčaťom, premýšľala som ako zamilované dievča a konala som ako zamilované dievča; ale teraz, keď už som sa stala starou mamou, odložila som svoje mladícke spôsoby.

Je pre mňa dosť ťažké nejako sa vysporiadať s celou tou skutočnosťou, že v súčasnej spoločnosti sa vytrácajú pravé hodnoty. Írska spoločnosť mojej mladosti bola postavená na kresťanských pravdách. Teraz však žijeme ako pohania. Krajina, ktorá kedysi dala svetu mnoho kresťanských svätcov a rôznych učencov, už viac nie je miestom, kde môžete pokojne a s odvahou hovoriť o Božích štandardoch života či o absolútnych morálnych hodnotách bez toho, aby ste boli označení

za bigotného náboženského fanatika. Najžiadanejšími hodnotami súčasnosti je život v bohatstve a pokušenie tela. Dovolili sme vykonávať potraty a manželstvo už nie je chápané ako posvätná inštitúcia. Mám chodiť na spoločenské stretnutia s rovesníkmi, ktorí otvorene žijú v hriechu, bez toho, aby som im povedala čo i len slovo? Čo sa nám to len stalo, že už nie sme svetlom sveta? Mám vari zabudnúť všetko, čo som sa naučila vo svojej mladosti? Boli morálne hodnoty môjho ocka a mamy naozaj také zlé? Prichádza mi na um citát z Knihy proroka Izaiáša, 59. kapitoly:

*Právo je zatlačené do úzadia
a spravodlivosť stojí bokom,
naozaj, pravda sa potkýna na ulici
a statočnosť nemôže vstúpiť.
Chýba pravda a kto sa vyhybá zlu,
stáva sa korisťou.*

V Evanjeliu podľa Jána 10,10 nás Ježiš varuje: „Zlodej prichádza, len aby kradol, zabíjal a ničil. Ja som prišiel, aby mali život a aby ho mali hojnejšie.“ Satan sa zameriava na najslabšie ohnivko reťaze podobne ako lev, ktorý sa zameriava na najzraniteľnejšieho člena stáda. Jedno z našich dievčat sa okamžite muselo vrátiť z Londýna. Bud' totiž veľmi tvrdo pracovala, alebo sa veľmi tvrdo zabávala. Náhle ju postihla veľmi zlá forma zápalu miechy, z čoho jej mohli ostať trvalé telesné následky. To by teda znamenalo, že bude na celý život postihnutá.

Z ničoho nič nás v tom čase navštívila Mariamma. Obe sme hneď odišli do Londýna, modlili sme sa za našu dcérku a ona bola oslobodená. Preniesli sme ju domov a po dlhom čase láskavej starostlivosti a modlitieb sa nakoniec znovu postavila na nohy. Teraz pôsobí v Ugande ako pôrodná asistentka, kde pomáha na misiách.

Niekoľkí z našich chlapcov akoby stratili svoj cieľ, čo sa prejavilo na ich akademických výsledkoch. Jeden z chlapcov len o pár bodov nezáskal predpísaný počet na to, aby mohol ročníkom prejsť. Študijné oddelenie mu udelilo tvrdý postih a musel opakovať všetkých šesť skúšok. Brendan sa rozhodol počas leta byť s ním a motivovať ho ku štúdiu, preto zašiel za ním do Londýna, aby ho podporil počas skúškového týždňa. Lenže aj ku ďalšej skúške mu chýbalo len niekoľko bodov, kvôli čomu už musel prerušiť štúdium na celý rok. Bol to veľmi šikovný chalan, no z celého toho diania vyšiel ako nejaký hlupák... Na dvere mu tvrdo zaklopala univerzita života.

Brendan mal ďalší sen, ktorý sa týkal iného z našich synov. V tom sne videl jednu černošku, ktorá sa modlila v jazykoch. Ako jej z pier vychádzal tento nebeský jazyk, zobrazoval sa vo sne anglickými slovami. Výklad Brendanovi napovedal, že chlapca musíme zachrániť. Preto sme ho hneď vyhľadali a navrhli sme mu, aby sa vrátil domov. Ukázalo sa, že naozaj potrebuje takúto záchranu. Aj on zlyhal pri skúškach na svojej škole, tiež musel štúdium prerušiť na celý rok, ale vôbec nám to nepovedal. Zatajoval pred nami aj iné veci, čo ma veľmi znepokojilo. Neskôr, keď sme raz s Brendanom prednášali v jednom cirkevnom zbore v kanadskom Calgary, sme túto černošku z Brendanovho sna skutočne stretli.

Brendan a ja sme za svoju rodinu položili naše životy. Dlho a dôkladne sme pracovali na záhrade, kde sme pestovali plody nášho života – naše deti. V žiadnom prípade nechceme, aby ony ani žiadne z ich potomkov šli do pekla.

Ďalší z našich synov potreboval na úspešné zahájenie svojich medicínskych štúdií tri najlepšie hodnotenia. Lenže aj on v jednej skúške neprešiel o pár bodov a tiež musel štúdium na rok prerušiť. Z nedostatku ich študijných úspechov som bola znechutená, ale Brendan aj v tomto hľadal kladné stránky, ktoré treba využiť. Našiel citát z Knihy

prísloví 22,6: „Navykaj chlapca na životnú dráhu, ktorej sa mu treba pridržať, a neodchýli sa od nej ani v starobe.“

Pre mňa sa Brendan snažil urobiť niečo romantické. Vzal ma do Paríža, ale akosi ma to vôbec nevedelo potešiť. Hoci sa mi veľmi páčilo hľadiť večer na vysvietenú Eiffelovku a vychutnala som si skvelé jedlo na Champs Elysées, aj tak som nevedela prežívať v tomto všetkom našu romancu. Odkedy Brendan napísal svoje knihy pre Indiu, zažívali sme od nepriateľa neustály útlak. Potrebovali sme zotrvať veľmi blízko pri Bohu. Tak ako vždy, aj v týchto dňoch sme každé ráno s Brendanom čítali Bibliu a modlili sa spolu. To mi do každého dňa dalo novú silu.

Približne v tomto čase utrpel môj modlitebný život akési zhoršenie kvality. Každý týždeň som sa stretávala na modlitbách so zopár ženami. Jeden z mojich obľúbených biblických veršov sa nachádza v Evanjeliu podľa Matúša 18,20, kde Ježiš vraví: „Lebo kde sú dvaja alebo traja zhromaždení v mojom mene, tam som ja medzi nimi.“ Navrhla som týmto ženám, aby sme naše ďalšie modlitebné stretnutie využili na príjemný spoločný výlet a strávili tento čas spolu v hoteli. Mohli by sme sa tak lepšie spoznať a napríklad sa modliť za naše mesto. To bola moja predstava, ale ostatné moje známe mali od toho iné očakávanie. Bola tým preskúšaná jednota našej modlitebnej skupiny. Dva mesiace pred týmto víkendom v hoteli a štyri mesiace pred zistením mojej rakoviny mala jedna prorokyňa z Kanady, Cindy Skinner, sen, ktorý poslala mailom Brendanovi. Zapísala ho takto:

V noci som sa modlila za teba a Angelu a nadránom som mala pre vás sen. V tom sne som sa ocitla vo vašom dome a počula som slová, ktoré vraveli, že v celej budove máte zlú elektroinštaláciu. Bola som vo vašom dome nejaký čas a v miestnosti, kde som spala, trčali zo steny dlhé kusy káblov, z ktorých vyskakovali žeravé is-

kry. Spomínam si, ako sa Angela trápila o moje bezpečie, pretože som v tejto izbe s dlhým káblom strieľajúcim žeravé iskry spala a bola som pri ňom veľmi blízko. Preto sme sa rozhodli, že sa presťahujem kamsi do podzemnej časti domu.

Stále mi však na myseľ naliehavo prichádzala predstava, že v elektroinštalácii je problém a chápala som, že sa to týka celého domu. Pamätám si, že Angela bola z tohto problému s elektrikou v dome dosť rozrušená, ale ty Brendan si sa akosi zaoberal niečím iným a až tak veľmi ňu to nezaujímalo. Ja som cítila, že vec s elektrikou je veľmi dôležitá a tiež ma veľmi znepokojovalo, že sa z toho môže strhnúť vo vašom dome požiar.

Keď som sa presťahovala do podzemnej časti, pamätám si, že som tam stretla päť alebo šesť žien, príhovorkyň, ktoré tam boli tiež. Modlili sa za teba, Angela a za tvoju službu. Spomínam si, že vyzerali akési unavené a nevedeli sa celkom dobre sústrediť na svoj príhovor. Akoby ich niečo odvádžalo a vyrušovalo od toho, k čomu boli povolané. Pamätám si, ako mi v tom sne napadlo, že by potrebovali trochu povzbudenie a nejaké vyučovanie o príhovoroch.

Brendan bol pri interpretácii tohto varovného sna dosť roztržitý. Často sa mu dostávalo od rodinných príslušníkov, priateľov a iných ľudí tak veľa snov, že jednoducho nemal dosť času na to, aby sa na všetky pozrel dosť do hĺbky. Pri tomto sne len spomenul, že tie iskry mohli znamenať zlé slová, čo by mohli roznieť akýsi oheň hádky, ktorý by mohol zničiť našu rodinu či našu službu. O odhalenom dlhom veľkom kábli povedal, že by mohol reprezentovať akúsi silnú duchovnú postavu, ktorá nie je celkom dobre ochránená, alebo nie je skrytá pod Božou autoritou. Povedal mi: „Možno, že je tvoja modlitebná skupina len unavenou a slabo zakorenenou hýstkou príhovor-

cov so zahmleným cieľom.“ Nechali sme to tak. Lenže to bola veľká chyba!

Spätne vidím, že tou roztržitou skupinkou príhovorkyň zo Cindynho sna bola naozaj naša ženská skupinka. Určite sme boli veľmi zmorené. Ja som krvácala a nikomu som o tom nepovedala; ďalšia zo žien mala rakovinu pľúc. Boli sme zoslabnuté a nevenovali sme tomu dost' pozornosti. Naozaj to medzi nami nepríjemne iskriilo, následkom čoho som sa do tejto skupinky nikdy nevrátila. Ben-Hadad viedol voči mne vojnu a ja som prehrávala. Cítila som sa zdrvená a zatlačená.

Brendan pomáha ľuďom vykladať im ich sny. V Skutkoch apoštolov 2,17 sa vraví: „V posledných dňoch, hovorí Boh, vylejem zo svojho Ducha na každé telo: vaši synovia a vaše dcéry budú prorokovať, vaši mladíci budú mať videnia a vaši starci budú snívať sny.“ Brendan vraví, že v oblasti snov a vízií je v súčasnosti také veľké vyliatie Božieho Ducha, aké veľké sú Niagarské vodopády. Toto vyliatie sa týka všetkých ľudí. Mladých i starých, mužov i žien, kresťanov aj nekresťanov. Milióony ľudí po svete zažívajú, ako k nim Boh hovorí cez sny a vízie.

Tam, kde teraz žijeme, sme sa presťahovali vďaka snu. Aj našich štrnásť detí sme mali kvôli snom a víziám. Brendan vycestoval do mnohých krajín a začal tam mnohé veci cez sny a vízie. Vďaka snom zachránil Brendan mnohokrát ľuďom investície. Niektoré z našich detí nakoniec prešli skúškami na školách vďaka povzbudeniu a usmerneniu v snoch. V snoch a víziách sme boli viackrát varovaní a získavali sme Božie vedenie; o tom by sme mohli napísať celú knihu. Brendan vlastne aj chce za krátky čas napísať knihu s názvom *The Secret of Riots* (Tajomstvo nepokojov).

Keď Brendan vyučuje o snoch a víziách, používa jednoduchú osnovu, z ktorej vytvoril akronym RIOTS, kde každé písmeno vyjadruje jednu tému: R – Revelation (Zjavenie), I – Interpretation (Interpretá-

cia, výklad), O – Operation (Konanie, akcia), T – Timing (Načasovanie), S – Success (Úspech).

Aby sme z nejakého snu mohli získať všetko dobrodenie, vraví Brendan, potrebujeme správne uskutočniť prvé štyri body tohto akronymu – mať plné zjavenie, správny výklad, správne to dať do praxe a ešte k tomu v správnom časovaní - potom budeme mať veľký úspech. Jedna vec je vedieť, že sa chystá prepád na medzinárodnej burze, iná vec je vedieť presne, kedy prichádza a čo s tým robiť. Jedna vec je vedieť o tom, že nastane vlna tsunami a iná vec je vedieť, kedy príde, kam udrie a či ju môže zastaviť modlitba alebo nie.

Brendan tvrdí, že správnu interpretáciu nám môže dať iba Boh. Vraví, že naše zjavenie musíme vedieť stále pozdvihovať ku Bohu, až kým nám odhalí jeho plný výklad. Toto môže trvať niekoľko minút, ale niekedy aj zopár rokov. On sám je v týchto veciach veľmi opatrný, ale ja sa vo svojej príhovornej dychtivosti často chcem dostať ďalej a snažím sa rýchlo získať akési porozumenie. Toto sa stalo aj vtedy, keď som bola s ostatnými ženami v hoteli. Hneď v prvú noc som mala sen, v ktorom som videla vnútro jednej osoby. Ďalšia osoba, ktorú som poriadne nevidela, mi pomáhala hľadať niečo vo vnútri toho prvého človeka, a tak sme v ňom všetko akoby prekladali z miesta na miesto. Nakoniec sme niekde v jeho vnútornostiach našli ružového kraba.

Vedela som, že ružový krab predstavuje rakovinu. Latinské slovo pre rakovinu je práve crab a grécke slovo, ktoré pre rakovinu používal Hipokrates, bolo karkinoma, čo tiež znamená krab. Na druhý deň ráno som sa pozdieľala o tomto sne so ženami na hoteli. Potom sme sa všetky modlili za jednu z nás, ktorá mala rakovinu pľúc. O niekoľko mesiacov neskôr, keď som o tomto sne rozprávala Brendanovi, sa ma spýtal, kde presne bol ten krab v človeku, ktorého som vo sne prehľadávala.

Povedala som mu: „V črevách.“

„A kde mala rakovinu tá žena, za ktorú ste sa modlili?“

„V pľúcach.“

„A kde sa našla rakovina u teba?“

Povedala som mu: „V mojich črevách. Takže Boh mi ukazoval, že tú rakovinu v črevách mám ja?“

„Vyzerá to práve tak.“

Cez druhú noc môjho pobytu so ženami v hoteli som mala ďalší sen a v ňom som videla veľmi dobité a zničené červené auto. Cítila som, že to auto predstavuje mňa. Po celom tom víkende som sa nakoniec naozaj cítila ako taký havarovaný vrak... Brendan mi povedal, že si o tomto sne s červeným autom myslí, že je to výstražný sen od Boha o tom, že takéto niečo chce Satan urobiť s mojím životom a môžu službou. Povedal mi, že by som tento sen mala úplne odmietnuť a modliť sa proti tomu, aby sa mohol naplniť. Spomenula som si na jednu chvíľu pred viacerými rokmi, keď sa mi narodilo moje jedenáste dieťa, ako mi istý indický lekár povedal: „Pani McCauleyová, vaše telo je ako auto. Keď budete chcieť mať ďalšie deti, tak sa zničí, ako keď nabúra auto.“ Ja som ho vtedy odignorovala a mala som ďalšie tri deti. Teraz mi Satan znovu chcel vložiť túto predstavu do mysle a znechutiť ma a naozaj to zafungovalo. Fyzicky aj duchovne som sa cítila ako havarovaný vrak.

Nebolo to však všetko len také temné a pochmúrne. Na jar sa mi do života cez tieto čierne mraky predrali dva prenádherne slnečné lúče v podobe dvoch krásnych vnučiek. Brendanovi a Tamare sa vo februári narodila Stella a vyzerala presne ako jej mama. V marci sa Aaronovi a Marte za ťažkých okolností narodila Eilish. Bola som v tom čase na návšteve u nášho syna Patricka v Glasgowe. Práve mu diagnostikovali veľmi vážnu infekciu na nohe, ktorá si vyžadovala chirurgickú operáciu. Zdalo sa, že si z toho nič nerobí a stále mi len vrazil: „Mami, neboj, ja som v pohode. Všetko je v poriadku.“

Naša dcéra Mary, ktorá je lekárka, však z toho bola zdesená. Vra-vela mi: „Ach, bláznivý chalan. On si vôbec neuvedomuje, aké je to vážne. Práve kvôli tejto konkrétnej infekcii ľudia aj zomierajú.“ Keď som sa vrátila z návštevy Patricka, povedala mi moja dcéra Nora, že sa Marta a Eilish pri pôrode ocitli v živote nebezpečnej situácii. Marte počas pôrodu náhle vystrelila teplota bez zjavnej príčiny do obrovských výšok a malá Eilish v brušku začala prežívať veľké rozrušenie a stres. Martu okamžite odviezli na zákrok cisárskym rezom pod celkovou anestézou. Obe boli veľmi traumatizované.

Nora mi povedala, že predchádzajúcu noc mala sen, v ktorom som zomrela. Bola z toho veľmi smutná a rovnaký smútok prepadol aj mňa. Tieto útoky ma skutočne ničili, avšak Brendan videl aj širší rámec týchto obrazov. Povedal mi: „Možno, že to, že máš zomrieť, je Satanov plán pre teba. V tom prípade sa budeme modliť proti tomu. Ale možno, že tento sen by mohol znamenať, že zomieraš sama sebe v niektorých oblastiach života a stávaš sa v nich omnoho živšia pre Krista. V tom prípade by sme sa mali modliť za splnenie takého sna. Angela, nesnaž sa mať zo všetkého rýchle závery. Možno, že Satan týmto všetkým napadol Aarona a Martu, ale vyčkajme a uvidíme. Boh to všetko použije na dobro. Modlime sa o požehnanie pre nich.“

Brendan mal pravdu. V priebehu najbližšieho roka sa v Aaronovom živote ohromujúco uskutočnilo 23 rokov staré proroctvo od amerického proroka Johna Paula Jacksona. To on Aaronovi v roku 1987 prorokoval, že raz bude s Brendanom cestovať po svete kvôli službe. Čo však neodhalil bolo, že Aaronova krásna slovenská manželka Marta a ich dve deti Sara-Joye a Eilish pôjdu s nimi, a nespomenul ani to, že ich budeme sprevádzať aj ja a náš dvanásty chlapec Isaac. Tri generácie McCauleyovcov na ceste v studenej a zasneženej krajine...

Aaron a Marta distribuovali detské oblečenie v rôznych oblastiach Slovenska, ktoré to potrebovali. Pritom sa stretli s komunitou cha-

rizmatických katolíkov, ktorí túžili po zorganizovaní prorockej konferencie. Po tom, ako Brendan dostal sen, v ktorom ho poveril pápež Benedikt XVI., aby slúžil svojimi darmi katolíkom po celom svete, sme nezaváhali. Viedli sme prorockú konferenciu pre vedúcich a kňazov zo všetkých kútov Slovenska. Následne sme slúžili vedúcim a členom troch iných charismatických komunít. Nakoniec sme mali toľko príležitostí ku službe, že sme ich nevedeli naplniť. Jeden vedúci nám povedal, že na niečo takéto čakal desať rokov. Iný nám povedal, že o našom príchode mal sen už pred troma rokmi.

Satan možno dopredu videl možné duchovné prelomenie na Slovensku a snažil sa ho zastaviť tým, že sa pokúsil zabiť Martu a Eilish. Neviem. Ale viem, že nezomreli, ale žijú a prehlasujú skutky Pánove. Počas pobytu na Slovensku sme vykladali ľuďom mnohé sny, ale jeden konkrétny ma stále prenasleduje. Na konci našej konferencie požiadali dvaja mladí vedúci Brendana o vyloženie sna, v ktorom boli oni dvaja a medveď. V sne sa uberali niekam lesom a zbadali, ako sa k nim približuje medveď. Preto sa vyšplhali na vrchol vysokého stromu, kde dúfali, že nájdu bezpečie. Zrazu sa do sna akosi priplietla dvojročná dcérka jedného z týchto mužov. Medveď ju okamžite roztrhal a pohltil rovno pred ich očami. Koniec sna.

Brendanov výklad sa týkal toho, že my nemôžeme uniknúť pred duchovným zápasom v nádeji, že sa sami zachránime. Podobne ako kráľ Dávid, aj my sa musíme naučiť zabiť leva či medveďa, keď napadnú ovečky, ktoré sú nám zverené do starostlivosti. Musíme bojovať za naše deti a za deti našich detí. Ten mladý vedúci povedal, že keď sledoval, ako medveď pohltil jeho milovanú dcérku, prišlo mu strašne zle. Vtedy mi prišiel na myseľ citát z Knihy proroka Nehemiáša 4,8:

*Nebojte sa ich! Pamätajte na veľkého
a hrozného Pána*

*a bojujte za svojich bratov,
za svojich synov, za svoje dcéry,
za svoje manželky a za svoje domy!*

Je smutnou pravdou, že mnohé z detí a vnúčat rodičov, ktorí sú zapojení do charizmatického hnutia, sú v súčasnosti pohlcovaní Satanovými brutálnymi medveďmi. Sú to dravé a besné medvede sekulárneho humanizmu, individualizmu a nevery. Kým sa naše deti nenaucia jasne počuť a poslúchať Boží hlas, nie sú proti týmto smrteľným ničiteľom žiadnymi relevantnými protivníkmi. Za naše deti a deti našich detí sa naozaj musíme naučiť bojovať.

Musíme ich vyzbrojiť a dobre poučiť, ako majú počuť a poslúchať Boží hlas. Musíme ich uschopniť vykladať svoje sny a vízie a žiť život, ktorý ma vplyv a význam.

4.

GRÉCKY PRINC

Neustále ma napádal strach, ale Brendan bol odvážny ako lev. Citoval mi z Prvého listu Korintánom 15,19 miesto, kde sa vraví: „Ak len v tomto živote máme nádej v Kristovi, sme najúbohejší zo všetkých ľudí.“ Druhé miesto, ktoré uvádzal, bolo z Listu Filipanom 1,21: „Veď pre mňa žiť je Kristus a zomrieť zisk.“ Brendan mi k tomu ešte vravieval: „Všetci ľudia v každej generácii zomierajú. Nikto sa odtiaľto nedostane predsa živý. To, v čo veríme a ako žijeme, bude poriadne preskúšané. Ale toto všetko nie je len o nás – je to tiež o generáciách, čo prídu po nás. Dôležitou vecou je to, že konáme Božiu vôľu. Angela, žime dobre a zomrime dobre. Dokončíme svoj beh štýlovo.“

Ešte predtým, než sa Brendan dozvedel o mojom krvácaní, zarezervoval pre nás lacnú desaťdňovú dovolenku na gréckom ostrove Zakynthos. Boli sme tam už viackrát a poznali sme tam dve prorokyne, ktoré sme si veľmi obľúbili – Roby a sestru Miriam. Dovolenu sme mali naplánovanú týždeň po CT vyšetrení, práve vtedy, keď sme mali

dostať výsledky. Mala som strach odísť z domu. Bola som ako ježko schúlený do seba kdesi v kúte, v obavách pred čímsi neznámym. Ako je to s tou rakovinou? Už sa vo mne rozliezla? Ako dlho budem ešte žiť? Ale Brendan bol pevne presvedčený, že na ostrov máme ísť. Povedal, že nám to dáva šancu vybudovať a posilniť si vieru v moje uzdravenie a presvedčene opäť vyhlásil: „Ale ty nezomrieš, ale budeš žiť a vyrozprávaš skutky Pánove.“

Lenže ja som o tom ešte nebola presvedčená. Nemohla som to len takto ľahko povedať.

Následne mal Brendan sen, v ktorom sme mali kamsi cestovať. Vo sne som kráčala niekoľko metrov pred ním a po našej ľavej strane bol dlhý plot s ostňami a ostrými výstupkami. Brendan si všimol, že za ním bolo na jednom mieste zhromaždených zopár mladých ľudí z hnutia New Age a kopili sa okolo maličkkej studničky vyvierajúcej vody. Okolo seba mali ešte niekoľko ďalších plotov, ktoré ich obkolesovali. Keď na nich pozrel, začul slovo nepravosť. Cítil, že to znamená, že títo ľudia z New Age sa pokúšajú uhasiť svoj duchovný smäd nepravým spôsobom.

Potom som zrazu v tom sne utekala plná hrôzy naspäť smerom ku Brendanovi a s krikom som ukazovala ďalej smerom pozdĺž plotu na miesto, kde stál obrovský tiger a hlavu nakláňal ponad plot. Pozeral sa priamo na nás.

Skríkla som: „Utekajme! Musíme utekať!“

Brendan však zostal pokojný a povedal: „Nie! Nebudeme utekať. Pôjdeme ďalej svojou cestou. Toho tigra sa proste neboj. On sa za plot vôbec nemôže dostať, veď predsa inak by sme všetci boli mŕtvi.“

Tak som Brendana schmatla za pravú ruku a kráčali sme ďalej bok po boku. Keď sme prišli na úroveň miesta, kde stál tiger, náhle sme sa ocitli pri vstupe do hotelovej izby a Brendan si hneď vyzliekol dlhý bledozelený plášť a zavesil ho na mosadzný vešiak priamo vo vstupnej

hale. Potom sme vyšli hore schodmi do izby, osprchovali sme sa a obliekli nové šaty kvôli udalosti, ktorá nás čakala na vyšších poschodiach hotela. Koniec sna.

Brendan cítil, že jedna časť výkladu tohto sna hovorila o tom, že nemáme ustúpiť pred strachom, ale ďalej pokračovať s dovolenkou tak, ako sme si ju naplánovali. Ja som si tým zasa nebola taká istá. Potrebovala som nejaké znamenie. Toto všetko sa udialo v sobotu a cestovať sme mali v pondelok.

Istý čas predtým sme si naplánovali cestu do Ženevy na návštevu našej dcéry Ruth a jej manžela Stuarta, ale nepodarilo sa nám to. Všetky lety boli zrušené kvôli výbuchu sopky na Islande. Vtedy som bola z toho znepokojená, no teraz som si kvôli hrozbe rakoviny nevedela to cestovanie ani len predstaviť. Ale Brendan sa na dovolenku aj tak stále tešil. Vedel, že slnko mi vždy robilo dobre; táto dovolenka však bola bez stravy a variť sme si mali sami. Lenže v stave, v akom som bola, som sa na varenie necítila. Brendana ani toto od cesty neodradilo, presne tak, ako to bolo v tom sne s tigrom.

Kdesi v najhlbšom kútiku srdca som túžila, aby ku nám prišla Mariamma Thampy z Indie a modlila sa za mňa. My sami sme predsa Indii pomáhali - nemohla by teraz India pomôcť zasa nám? Povedala som o tom Brendanovi. Povedala som mu: „Bola by som rada, keby sa za mňa prišla modliť Mariamma.“

Brendan na to iba spravil grimasu a povedal: „Angela, India je skutočne ďaleko a Mariamma si proste nemôže len tak zažiadať o víza a cestovať, kam sa jej len chce. Štátny systém v Indii je skutočne problematický. Kým nejaké víza získaš, zažiješ mnoho zamietnutí. A okrem toho je cestovanie z Indie sem veľmi drahé a Mariamma je veľmi zaneprázdnená žena.“

Tak som mu len povedala: „Dobre, ale pomodlime sa za to.“ Nato Brendan spravil len ďalšiu grimasu.

Potom som zostala v posteli a nevstala som. Poobede ma prišiel pozrieť zo záhrady Brendan a ruky mal celé špinavé od zeminy. Zrazu mu zazvonil mobil a on ho musel loviť kdesi vo vrecku bundy. Bola to Mariamma... Božie odtlačky prstov v našich životoch... A Brendano-ve odtlačky na jeho bunde.

V telefóne sa ozvalo: „Zdravím ťa, brat Brendan. Som v Londýne kvôli prevzatiu ocenenia v zbore Hillsong počas ich ženskej konferencie s názvom Colour Your World, ktorá sa koná v Royal Albert Hall. No musím povedať, že po celý čas, čo tu už som, stále počujem, ako mi Pán vraví, že mám zavolať Brendanovi a Angele. Stále sa mi len ozýva - zavolaj im, zavolaj im, zavolaj im! Tak ti volám – čo sa s vami deje, brat Brendan? Máte nejaký problém?“

Brendan jej hned' odvetil: „Mariamma, máš pravdu. Angela má rakovinu. Možno by sme sa mohli stretnúť v pondelok v Londýne.“

„Zaiste,“ povedala Mariamma, „prosím, nejako si to zariadte.“

Do Londýna sme mali letieť o ôsmej v pondelok večer a pokračovať v ceste na Zakynthos sme mali v utorok ráno o siedmej. Brendan sa to snažil naplánovať tak, aby Mariamma a jej dve dcéry Bini a Beena prišli zo svojho hotela v Kensingtone za nami ku letisku Gatwick, ale vôbec to nebolo možné časovo spojiť. Bola už takmer nedeľa po polnoci a Brendan tento hlavolam ešte stále nemal vyriešený. Potom mu Pán vnukol myšlienku, že by sme si mali na to kúpiť úplne nové lety, aby sme boli v Londýne už v pondelok skoro ráno a mali na stretnutie s Mariammou skutočne dosť času.

Brendan mi na to povedal: „Prečo som na to len neprišiel?“

Ja som mu musela odvetiť: „Preto, že si na to nechcel minúť peniaze...!“

Brendan sa zmohol len na: „Vďaka ti, zlato, za úprimnosť!“

Touto rýchlou odpoveďou na moju modlitbu som bola natoľko posilnená, že som súhlasila s cestou na Zakynthos a čakaním na vý-

sledky o stave mojej rakoviny až po návrate odtiaľ. Bola som veľmi šťastná. Zmenili sme si odlet na skorší čas, vyhľadali Mariammu v hoteli a dostali sa hore do jej izby. Verná svojej povesti vyháňala tam z ľudí démonov a lámala nad nimi prekliatia.

Brendan pri tom pohľade len tak prehodil: „To vyzerá skoro ako v mojom sne o tigrovi.“

Mariamma nás privítala a potom sa za mňa modlila. Potom mi pozrela priamo do tváre a povedala: „Angela, neverím, že táto choroba je na tvoju smrť. Tvoj čas ešte neprišiel.“

V ten večer sme zistili, že ak by sme si nezmenili čas nášho odletu, úplne by sme zmeškali odchod na našu dovolenku, pretože náš pôvodný čas odletu v utorok ráno o siedmej bol zrušený kvôli ďalšiemu sopečnému mraku z Islandu. No aj tak to ešte nebolo všetko. Keď sme prišli na Zakynthos, privítala nás mladá delegátka cestovnej kancelárie a opýtala sa na názov nášho hotela. Keď sme jej ho povedali, ospravedlnila sa nám, že s tým majú nejaký problém. Chvíľku nás nechala čakať a hovorila so svojou šéfkou. S Brendanom sme si vymenili pohľady.

Vedúca prišla ku nám a ospravedlnila sa nám slovami: „Je mi to veľmi ľúto, ale váš hotel ešte nebol otvorený. Grécko je v ťažkej ekonomickej situácii, ale ničoho sa nemusíte báť. Rozhodli sme sa vás presunúť do omnoho lepšieho hotela, všetko bez akýchkoľvek poplatkov. Môže byť?“

Obaja sme naraz prikývli.

Lenže vedúca ešte pokračovala: „Okrem toho sme sa rozhodli dať vám aj vyššiu triedu pobytu, a budete mať v cene zahrnuté všetku stravu a nápoje. Súhlasíte?“

Brendan sa usmial a kdesi v diaľke sme začuli nahnevany rev tигра. „Chcete sa ma ešte niečo opýtať?“

„A mohli by sme dostať aj posteľ veľkú ako letisko?“ spýtala som sa.

Vedúca sa usmiala: „A prečo nie?“

Všetko bolo nakoniec naozaj skvelé. Náš nový hotel bol pre mňa úplne perfektný. Boh ma týmto ohromne povzbudil, lebo mi ukázal, ako jednoducho zavrel tlamu tigrovi, priviedol ku mne Mariammu a dal nám lepší hotel, než sme si zaplatili. Mal vo výbave dva bazény – jeden pre verejnosť a druhý len pre hostí hotela, kde sme sa pokojne opaľovali. Stretnutia s našimi priateľkami Roby a sestrou Miriam nás úžasne posilňovali. Bola to pre mňa priam ideálna situácia. Boh nás viedol ku tichým vodám, kde naše duše našli odpočinok. Pripravil pre nás miesto pred očami našich nepriateľov. A nemusela som uvariť ani jediné jedlo. No mohlo to byť snáď ešte lepšie?

Okrem našich bežných denných modlitieb a biblických štúdií sa Brendan za mňa špeciálne modlieval. Stále mi citoval miesta zo Svätého písma, ktoré hovorili o uzdraveniach a vždy mi ich dával po sebe opakovať. Robil všetko, čo len vedel, aby vybudoval moju vieru. V jednej chvíli mi povedal: „Angela, stále rozmýšľam nad momentom, keď sme sa na pohotovosti stretli s tým indickým doktorom, keď som sa prvýkrát dozvedel o tvojom krvácaní. Možno, že to bol spôsob, akým nám Ježiš ukazoval, že bol s nami v tej rozžeravenej peci. Žalm 41,1 vraví: „Blažený, kto pamätá na bedára; v deň nešťastia ho vyslobodí Pán.“

Tento Brendanov výklad vo mne zarezonoval. Jedno z mojich obľúbených miest Písma, List Hebrejom 6,10 vraví: „Veď Boh nie je nespravodlivý, žeby zabudol na vaše dielo a na lásku, ktorú ste prejavili jeho menu, keď ste posluhovali a ešte posluhujete svätým.“ Tieto slová mi skutočne zahrievali srdce. S Brendanom sme celé roky myslieli na chudobných a núdznych. Brendan sa neustále vyhýbal tomu, aby sa stal príliš známym na verejnosti, čo by mu mohlo zobrať príliš veľa síl aj energie, aby tak mohol sústrediť svoju energiu na potreby tretieho sveta.

„Áno,“ zašepkala som, „Boh nás vyslobodí v deň našich ťažkostí.“ Aj tak som však vedela, že predom mnou ešte leží bitevné pole. Rakovina – to slovo s veľkým R - vám dokáže vziať všetok vietor z plachiet. Ale Brendan mi stále vrazil: „Rakovina je iba meno – meno, ktoré sa krčí pred menom Ježiš a Ježiš stále uzdravuje chorých a stále ničí skutky diablove.“ S našou priateľkou Roby sme sa stretli viackrát. Modlili sme sa spolu a vykladali sny. Šli sme loďou na návštevu za sestrou Miriam, ktorá bola na nejaký čas v rodine svojho učiteľa na pevninovej časti Grécka. Ako zvyčajne bola zabratá do množstva vecí a vo svojom dlhom čiernom habite sa pri vyváraní v kuchyni poriadne spotila kým vyrábala samé lahôdky – skvele pripravené ryby, bravčové a hydinu. Bolo to ako kedysi v biblických časoch – nádherné slnko, veľa smiechu, na stoloch olivy, chlieb a víno.

Jej učiteľ Dionysius si najradšej všetko dopestováva doma sám. Má naozaj neskutočne chutné ovocie a zeleninu. Vzal nás autom do jeho neďalekého pomarančovničkového sadu a naoberal nám celú krabicu čerstvých pomarančov, z ktorých nám odštvil čerstvý džús. Keď som sa neskôr dozvedela, že môj tumor bol veľkosti takéhoto pomaranča, neraz som si na tento deň spomenula. Boli to tie veľmi sladké pomaranče s hrubou šupou, aké som poznala z mladosti. Dionysius bol vtedy dosť smutný a trochu aj nahnevany, pretože reťazec supermarketov zrušil s ním zmluvu na dodávku pomarančov len preto, že boli trochu väčšie, než oni chceli, a tak musel nechať celú úrodu týchto nádherných plodov zhnúť na stromoch.

Dionysius a jeho dcéra nám zahrli čosi z pôvodnej gréckej hudby a Brendan pri tom spieval a recitoval írsku poéziu. Sestra Miriam spievala žalmy. Spev a uvoľnená vrava sa premenili na prorokovanie. Brendan citoval Písmo a poznamenal pritom, že prorokovanie je ľahké. Že je to dar od Boha. Ale Dionysius o tom presvedčený nebol a tvrdil, že si skôr myslí, že na prorokovanie treba byť človekom, čo sa

oblieka do vrecoviny, sype si na hlavu popol a žije aspoň štyridsať rokov v jaskyni.

„No, možno niečo také...“ zavtipkoval si v tej chvíli Brendan: „... alebo je treba mať štrnásť detí!“

Na druhý deň nás Dionysius s manželkou odviezli na starobylé miesto - do centra Olympie, čo je náboženská svätyňa s početnými chrámami zasvätenými Zeusovi, otcovi všetkých gréckych bohov. Tiež je to miesto, kde vznikli Olympijské hry. Tieto hry, ktoré sa začali usporadúvať okolo roku 776 pred Kristom sa diali na počesť Zeusa. Náš „moderný“ olympijský oheň stále symbolizuje ten oheň pohanstva, ktorý dal ľuďom boh Prométeus. Keď sme sa prechádzali po tomto pohanskom mieste, prišiel mi na myseľ príbeh z Knihy proroka Daniela z 10. kapitoly, ktorý nám dáva nahliadnúť na neviditeľnú vojnu, ktorá sa deje v nebeských oblastiach. Daniel sa celé tri týždne postil a trúchlil nad Izraelom v zajatí. Až po tých troch týždňoch prišiel anjel a povedal mu:

*Neboj sa, Daniel! Od prvého dňa, čo si si upriamil srdce,
aby si pochopil a pokoroval sa pred svojim Bohom,
sú vyslyšané tvoje slová a ja som prišiel pre tvoje slová.
Ale knieža Perzského kráľovstva stálo proti mne dvadsaťjeden
dní a hľa, Michal, jedno z prvých kniežat prišlo mi na pomoc
a nechal som ho tam pri kniežati perzského kráľa.
Prišiel som teda vyložiť, čo postihne na konci dní tvoj ľud,
lebo o tých dňoch bude ešte videnie.*

V nebi nastala teda vojna práve preto, že jedna prorocká osoba sa bola ochotná postiť. Ale než sa Boží posol mohol dostať cez druhé nebo s posolstvom pre Daniela pre ľud Izraela v posledných dňoch, vyžiadalo si to tri týždne zápasu archanjela Michala s oblastným du-

chovným mocnárom, ktorý bol nazývaný princ perzského kráľovstva. Potom anjel povedal Danielovi, že sa ešte musí vrátiť bojovať s perzským princom – a že potom ešte príde grécky princ.

Perzský princ je neviditeľný démonický mocnár, ktorý dnes stojí za islamom a podnecuje v ňom zameranosť na úplné zničenie Izraela. Grécky princ je démonický mocnár, ktorý stojí za všetkou gréckou filozofiou, ktorá stále ovláda väčšinu súčasného západného myslenia, podnecuje jeho pohanský racionalizmus a zároveň odmieta všetky formy nadprirodzenej reality. Naše západné cirkvi a výchovné systémy sú týmto satanským svetonázorom úplne paralyzované. Kresťania a cirkvi, ktoré odmietajú moc Svätého Božieho Ducha, boli týmto gréckym princom paralyzované. Títo dvaja mocnári držia spolu medzi sebou v zajatí a v temnote miliardy ľudí. Sú to zaprisahaní nepriatelia Ježiša Krista a jeho Cirkvi.

S Brendanom sme videli rozličné symboly tohto gréckeho princa zachytené v architektúre vládnych budov v Belfaste, v Dubline, v Edinburgu, vo Washingtone, v Paríži, v Londýne, v Ríme a v mnohých iných mestách. Pravdou však zostáva, že grécky duch nikdy nemôže poraziť perzského ducha. Žiadna západná vláda, ktorá je založená na gréckom racionalizme, nedokáže poraziť islam. Poraziť ho dokáže len obnovená cirkev Ježiša Krista.

Ako sme kráčali pomedzi týchto starých bohov, ovládlo ma ohromenie nad tým, že sa z takéhoto malého miesta vyrojilo do sveta toľko temných síl, ktoré ovládli myseľ veľkej časti západného sveta. Ale o chvíľu nato sa mi v myšli vybavil Danielov výklad Nabuchodonozorovho sna. V Knihe proroka Daniela v 2. kapitole prorok vysvetľuje:

*Takto si sa díval, až sa bez zásahu rúk odlúpil kameň,
zasiabol sochu do železných a hlinených nôh a rozdrúzgol ich.
Nato sa odrazu rozdrúzgali železo, hlina, kov, striebro i zlato*

*a boli ako pleva z letnej holohumnice, uchytil ich vietor
a nenašlo sa po nich stopy. Kameň však, ktorý zasiahol sochu,
stal sa veľkým vrchom a zaplnil celú zem.*

Potom Daniel vraví:

*V dňoch týchto kráľov vzbudí však Boh nebies kráľovstvo,
ktoré sa nikdy nerozpadne a kráľovstvo sa inému ľudu nedostane;
rozdrúzga a zruší všetky tie kráľovstvá, ono však bude trvať na-
veky tak,
ako si videl, že sa z vrchu bez zásahu rúk odlúpil kameň
a rozdrúzgal železo, kov, hlinu, striebro a zlato.
– Veľký Boh dal vedieť kráľovi, čo bude za týmto.
Sen je pravdivý a jeho výklad spoľahlivý.*

Ako som stála na tom pohanskom mieste so zhubným rakovino-
vým nádorom v mojom tele, vedela som bez akýchkoľvek pochyb-
ností, že tou skalou, ktorá nevznikla prácou ľudských rúk, je Ježiš
Kristus. Jeho kráľovstvo stále vzrastá až do rozmerov tobrovskej hory,
ktorá naplní celú zem. Celá zem bude naplnená slávou Božou tak,
ako sa všade rozprestierajú vody morí. Je to jeho kráľovstvo a jedine
jeho kráľovstvo, ktoré nakoniec zvíťazí nad perzským a nad gréckym
princom. Vedela som to hlboko vo svojom srdci. Jedine jeho kráľov-
stvo môže zvíťaziť nad rakovinou v mojom tele a predĺžiť môj život.
Moje telo je chrámom Ducha Svätého a žiaden odporný duch rakovi-
ny ma nemôže zabiť skôr, než nastane môj čas.

To On musí vzrastať a rakovina sa musí strácať.

5.

TELO KRISTOVO

V Severnom Írsku sme sa celé stáročia fyzicky aj sloвне navzájom zabíjali. Katolíci a protestanti sa tu navzájom s neuvážanou ľahkosťou a rýchlo posielajú do pekla. V Evanjeliu podľa Jána v 13. kapitole Ježiš vraví: „Nové prikázanie vám dávam, aby ste sa milovali navzájom. Aby ste sa aj vy navzájom milovali, ako som ja miloval vás. Podľa toho spoznajú všetci, že ste moji učeníci, ak sa budete navzájom milovať.“ V 17. kapitole Jánovho evanjelia Ježiš vraví:

No neprosím len za nich, ale aj za tých, čo skrze ich slovo uveria vo mňa, aby všetci boli jedno ako ty, Otče, vo mne a ja v tebe. Aby aj oni boli v nás jedno, aby svet uveril, že si ma ty poslal. A slávu, ktorú si ty dal mne, ja som dal im, aby boli jedno, ako sme my jedno – ja v nich a ty vo mne. Nech sú tak dokonale jedno, aby svet spoznal, že si ma ty poslal, a že ich miluješ tak, ako miluješ mňa.

Ježiš sa modlil, aby sme sa milovali navzájom tak, ako on miluje nás. Potom nás neveriaci spoznajú ako Jeho nasledovníkov a tiež v Neho uveria. Ježiš chce, aby medzi nami na zemi bola viditeľná jednota. Nahliadať na iných kresťanov a ich cirkvi ako na nepriateľov znamená poskytovať nekresťanom škaredý pohľad. Mali by sme byť ku ostatným kresťanom láskaví, milujúci a vlúdni. Mali by sme byť dostatočne pokorní na to, aby sme javili záujem o to, čo Boh robí v druhých kresťanoch. Ak sme voči sebe len plní nepriateľstva a povrchní vo svojich vzťahoch ku druhým kresťanom práve tak, ako je to bežné medzi ľuďmi vo svete, potom záujem nekresťanov o nás nevyvoláme žiadnym prázdny rečnením ani dobre prepracovanými obchodnými taktikami! Nič nepresvedčí neveriacich o existencii Boha lepšie než keď objavia, ako sa kresťania navzájom milujú!

Aj keď som tomuto všetkému vo svojej hlave rozumela, nie vždy sa mi podarilo to dosť dobre praktizovať. Jednota je extrémne ťažké dielo – a v každom ohľade je neustále napádaná Satanom. Niekedy sa aj mne stávalo, že som bola s ľuďmi na nože. Často som sa sťažovala, že ma Brendan dosť nemiloval alebo mi nerozumel, sťažovala som sa, že ma dosť nemilujú deti a nevedia ma chápať a to isté som vyčítala aj druhým kresťanom. Mnohých som si držala od tela. Ale práve v čase, keď mi bolo ťažko, Boh všetkých týchto ľudí použil na to, aby ma milovali a aby ma uzdravil. Boh sa ku mne správal tak, že som mohla prakticky zažiť fungovanie tela Kristovho. V Prvom liste Korintánom v 12. kapitole svätý Pavol hovorí:

Telo nie je jeden úd, ale mnoho údov. A keby noha povedala: „Nie som ruka, nepatrím k telu,“ tým ešte neprestáva patriť k telu. A keby povedalo ucho: „Nie som oko, nepatrím k telu,“ tým ešte neprestáva patriť k telu. Keby bolo celé telo okom, kde by bol sluch? A keby bolo celé sluchom, kde by bol čuch?

*Ale Boh rozložil údy, každý jeden z nich, v tele, ako chcel.
Keby boli všetky jedným údom, kde by bolo telo?
No takto je mnoho údov, ale iba jedno telo.
A oko nemôže povedať ruke: „Nepotrebujem ťa!“
ani hlava nohám: „Nepotrebujem vás!“ Ba čo viac, údy tela,
ktoré sa zdajú slabšie, sú nevyhnutne potrebné.
A údy tela, ktoré pokladáme za menej ušlachtilé,
zaodievame s väčšou úctou a naše nečestné údy
majú tým väčšiu česť, kým naše čestné nič také nepotrebujú.
Boh telo vyvážil tak, že slabšiemu údu dal väčšiu česť,
aby nebola v tele roztržka, ale aby sa údy rovnako
starali jeden o druhý. Ak teda trpí jeden úd, trpia spolu všetky
údy, a ak vychvalujú jeden úd, radujú sa s nim všetky údy.*

V Liste Rimanom 16,20 sa vraví, že ak kráčame v jednote a láske medzi sebou, potom Boh zakrátko rozdrví Satana pod našimi nohami. Od chvíle, kedy som prestala skrývať svoje krvácanie pred Brendanom, môžem povedať, že sa okamžite zo mňa uvoľnil akýsi tlak. Zmizla zo mňa akási ťažoba. Bolo to akoby niekto odvalil z hrobu kameň. Akoby sa v tej chvíli dovnútra dostal Boh a telo Kristovo mohlo začať spolupôsobiť. A aké to bolo pôsobenie! Aká to bola spolupráca! Katolíci a protestanti, Íri a Angličania. Kresťania, s ktorými som sa predtým hašterila, mi zrazu prišli na pomoc. Kristus použil svoje telo na to, aby mi pomohol. V Liste Efezanom v 4. kapitole sa vraví: „Ale žime podľa pravdy a v láske, všestranne vrastajme do toho, ktorý je hlavou, do Krista. Z neho celé telo, pevne zviazané a pospájané všetkými oživujúcimi spojivami, podľa činnosti primeranej každej časti rastie a buduje sa v láske.“ Niekde som čítala, že jeden kôň dokáže utiahnuť šesť ton nákladu, kým dvaja utiahnu až tridsaťšesť ton. Trochu mi to pripomína verše z Knihy Kazateľ, 4. kapitoly:

*Dvom je lepšie ako jednému,
lebo majú dobrú odmenu za svoju námahu.
Ak padnú, jeden druhého zodvihne.
Beda však samotnému, keď padne
a niet druhého, kto by ho zodvihol.
Aj dvom, keď ležia, je teplo, ale jeden sa ako zahreje?
Jednotlivca možno premôcť,
dvaja sa však už postaví na odpor,
ale trojitá šnúra sa tak rýchlo nepretrhne.*

Keď Brendan oznámil našej rodine, že som chorá, pohli sa niektoré stuhnuté ľady a slobodne medzi nami začala prúdiť láska. Zavolali mi naši priatelia Mick a Jean Rodgersová a modlili sa za mňa. Telo Kristovo sa navzájom budovalo. V tú noc som mala sen o približne dva a pol metra vysokom mužovi v čiernom obleku so žiariacimi oranžovými očami. Vynoril sa kdesi spod schodov v našom dome a ja som hneď vedela, že je to démon. Vyzeral veľmi podobne démonovi odmietnutia, ktorého som videla pred viacerými rokmi. V tom sne bola aj moja mama. Ja som bola veľmi prestrašená a začala som kričať na ňu: „Mami! Mami! Mami!“

Na toto moje volanie sa prebudil Brendan a spýtal sa ma: „Čo sa deje, láska?“

Vyrozprávala som mu teda svoj sen. Aj on mal práve sen a v ňom sa snažil ísť kamsi konať Božie dielo, ale ja som mu stále krížila cestu a vravela: „Nerob toto, nerob tamto.“ Hneď som sa za tieto sny modlila a rozlíšila som, že ten silák s oranžovými očami bol generačný duch rebélie, ktorý ma ovplyvňoval celý môj život. Brendan sa hneď modlil proti tomuto duchu a zlomil jeho moc nado mnou. Vedela som, že som okamžite oslobodená. Tento zlý duch vo veľkej miere poškodzoval môj život aj moje vzťahy. Mnohokrát boli moje postoje a

reakcie voči ľuďom v mnohých situáciách skutočne veľmi nevhodné a nesprávne, a to práve len kvôli odmietaniu a rebélii. No vďaka Bohu, veci sa postupom času menili.

Na druhý deň som poprosila našich priateľov Roberta a Carol Cardwellovcov, aby prišli na míting v našom dome a pomodlili sa za mňa. Brendan však už mal pred týmto naším mítingom dohovorené iné stretnutie, takže prišiel o niečo neskôr. Carol na tomto mítingu hovorila na tému z knihy Genezis z 15. kapitoly a citovala Boží prísľub Abramovi o tom, ako odíde v pokoji ku svojim predkom a pochovaný bude v sýtosti veku. Toto slovo vo mne zarezovalo a bolo mi silným svedectvom. Carol doslova uviedla konkrétne verše:

*Neboj sa, Abram.
Ja som tvoj štít,
tvoja prehojná odmena.*

Ja som ale v duchu počula:

*Neboj sa, Angela.
Ja som tvoj štít,
tvoja prehojná odmena.*

Robert dostal medzi známymi prezývku Shaking Robert („Chvejúci sa Robert“), pretože vždy, keď naňho zostúpi Duch Svätý, sa veľmi zvláštne chveje a trasie. Robert sa znenazdajky objavoval v našom dome práve v čase, keď sme potrebovali nejaké povzbudenie. My s Brendanom sme vždy otvorení pre ľudí pod mocou Ducha. Robert má síce takéto zvláštne prejavy pôsobenia Ducha, ale vieme o ňom, že vždy prinášal dobre ovocie. Raz sa modlil za našu priateľku Rachel McDowell, ktorá má dnes veľmi napredujúcu službu príhovoru. Na

jednej z Brendanových konferencií sa modlil za nášho syna Aarona a on následne priam vyrazil do úplne novej úrovne služby.

Približne v tomto čase sa v našich životoch objavila Caroline Curtis, ktorá je prorockou príhovorkyňou. Pre nás je to žena poslaná Bohom. Často nás všetkých posilňovala a povzbudzovala svojimi modlitbami a skvele nás hostila. Je to úplne fantastická žena.

Raz sa s Rachel McDowellovou modlili naše dcéry Hannah a Angela. Ja som sa k nim pridala. U Rachel sa prejavil dar vnútorných vízií. Pre mňa mala videnie o jablku, v ktorom sa ukrýval malý červík a ktosi chcel z tohto jablka povyrezávať aj mnoho dobrých častí len preto, aby sa toho červíka dokázal zbaviť. Rachel však silne cítila, že mi má zdôrazniť, že je potrebné odstrániť iba toho červíka. Tiež cítila, že ten červík predstavuje zahorknutosť. Rachel vedela veľmi málo, ba skoro nič o mojom stave. Vôbec nevedela o tom, že pri operačnom odstránení rakovinového tumoru na čreve sa zvyčajne odrezávajú aj dobré časti čreva. Táto jej vnútorná vízia bola úplne presným obrazom mojej situácie. Pochopili sme, že odstránenie si vyžaduje len ten rakovinový červík.

Dva dni nato, ako som sa dozvedela svoju diagnózu, som sa modli-
la s mojou priateľkou Naomi Gadd. Len tak na okraj mi spomenula, že práve v ten večer má v Brendanovom rodnom meste Lurgan míting pre verejnosť anglický evanjelizátor so službou uzdravovania Melvin Banks. Práve počas jeho služby bol pred dvadsiatimi rokmi Brendan uzdravený zo psoriázy, ktorú mal rozšírenú po celom tele. Celé ochorenie zmizlo, keď sa zaňho Melvin pomodlil. Hneď sme šli do Lurganu a Melvin tam kázal z Evanjelia podľa Lukáša 8. kapitoly o tom, ako Ježiš uzdravil ženu trpiacu na krvotok. Hovoril mi z duše... Keď sa potom za mňa modlil a kládol na mňa ruky, pozrel mi priamo do očí a povedal:

„Máš veľkú vieru. Boh ťa uzdraví.“

O štyri dni neskôr k nám prišla na návštevu prorokyňa z Anglicka, Shirley Bowers. Je vedúcou a zakladateľkou Arise Ministries, čo je skupina kresťanov z rozličných denominácií zameraných na spoločnú modlitbu, službu uzdravovania a službu zmierenia. Je tiež autorkou knihy *From History to Hope* (Od historických skutočností ku nádeji), kde rozpráva príbeh o tom, ako ju Boh viedol na cestu pokánia za bolesť, ktorú Oliver Cromwell spôsobil Írsku. Táto kniha sa ma skutočne dotkla. Shirley býva a organizuje svoje hnutie v meste Huntingdon, ktoré je rodom Olivera Cromwella. A my žijeme v starom dome v meste Downpatrick, ktorý patril Cromwellovej neteri...

Shirley nám vyrozprávala svoj príbeh, v ktorom nám osvetlila, že Cromwellova nenávisť ku katolíkom bola ako rakovina, ktorá sa z Huntingdonu rozšírila po celej anglickej krajine a do Írska. Odovzdala nám aj list s ospravedlnením a prosbou o odpustenie, ktorý zostavili cirkvi z Huntingdonu. Potom sa za Brendana a mňa modlila. Počas modlitby jej Boh povedal, aby sa modlila konkrétne za Brendana, aby mu bol navrátený jeho hlas. Čo však nevedela bolo, že asi pred dvadsiatimi rokmi na istom stretnutí jeden anglický prorok zalepil Brendanovi ústa lepiacou páskou a povedal mu, aby bol ticho. Keď jej to Brendan povedal, činila pokánie za tento prejav imperiálneho ducha (ducha velikášstva). Povedala nám, že Írsko bolo od Cromwellových časov okradnuté o svoj pravý hlas. „Brendan, teraz nastal čas, aby si prehovoril,“ povedala mu. Tiež nám prorokovala, že ja s Brendanom budeme prinášať uzdravenie írskym rodinám všade tam, kde Cromwell naše rodiny zničil.

Spolu so Shirley tam bola aj milá mladá žena menom Isla Brown a tá mi dala CD s biblickými veršami, ktoré sa týkali uzdravenia. Toto cédečko bolo pre mňa veľkým požehnaním. Aj keď som väčšinu týchto citátov z Písma za celé roky poznala a často používala, bolo skvelé mať ich všetky pohromade. Kedykoľvek som bola v pokušení

pochybovať o svojom uzdravení, pustila som si ho, počúvala som a prežila pri tom veľké povzbudenie. Viera prichádza z kázania a kázanie prichádza zo Slova Božieho.

Shirley bola pre nás ako závan čerstvého vetra. Odkedy som prežila prebudenie vo viere, vždy som sa modlievala s kresťanmi z iných denominácií. Vždy som tiež vedela, že jednota kresťanov je v Božom srdci na najvyššom mieste. Rovnako som vždy tiež vedela, že my kresťania v Severnom Írsku potrebujeme pokánenie za našu horkosť voči sebe navzájom. V Druhej knihe kroník 7,14 sa vraví:

*(Ak sa) Môj ľud, ktorý sa volá mojím menom,
skloní a bude sa modliť, bude hľadať moju tvár
a odvráti sa od svojich zlých ciest, ja vypočujem z neba,
odpustím ich vinu a ich zem uzdravím.*

Po stanovení mojej diagnózy sa naša dcéra Hannah začala modliť a postiť dvadsaťjeden dní. Ku koncu tohto obdobia mala víziu veľkého bieleho hada, ktorý bol omotaný okolo nášho domu a pokúšal sa rozdrviť nás až na smrť a vytlačiť z nás život. Videla ešte, ako k nám prišla nejaká žena v bielej blúzke a modlila sa proti tomuto hadovi. V tejto vízii ešte pochopila, že táto žena nám už kedysi predtým dala nejaké obrazy.

Keď to Brendan počul, povedal: „Hannah, tá žena v tvojom sne je naša holandská priateľka Nanda z mesta Derry. Je to prorokyňa plná spravodlivosti a je známa práve tým, že nosí bielu blúzku. Ona nám v priebehu niekoľkých rokov dala už viac obrazov – fyzických aj duchovných (vízií aj proroctiev). Ten prekrásny obrázok kvetiny na podeste schodišťa namaľovala ona. Boh nám ukazuje, že Nanda je tá, ktorá sa má modliť proti tomuto démonickému hadovi a jeho poslaniu proti nám.

Bez toho, aby Nanda čokoľvek vedela o Hannahinom sne, nám zavolala a spýtala sa, či môže prísť so svojim manželom Gerritom na návštevu. Ja som už mala na tento čas predtým dohodnutú návštevu u zubára, preto som zaváhala, ale Brendan povedal, nech prídu, že je na to správny čas. Hneď prišli a modlili sa v celom našom dome a po okolí. Cítilli sme, akoby sa okolo nás prelomilo akési obliehanie. Nejaký čas pred touto ich návštevou a modlitbou u nás sme zastavili pravidelné stretnutia v našom dome. Po ich návšteve však Brendan znovu obnovil stretnutia a bolo cítiť, s akou voľnosťou medzi nami prúdi Duch Svätý. V tých dňoch k nám často chodieval Brendanov obľúbený prorocký služobník hudobník Jackie McArthur z Bangoru (Severné Írsko) a viedol u nás chvály. Jackieho sestra Helen tiež zápasila s rakovinou, preto k nám pociťoval veľkú sympatiu. Modlil sa a prorokoval do našich životov a do životov našich detí. Bol pre nás veľkou posilou a touto svojou službou u nás znovu vztýčil vlajku uctievania Pána.

Vo februári som si čítala zo Žalmu 35:

*Pane, odsúd' tých, čo mňa odsudzujú,
napadni tých, čo mňa napádajú.
Vezmi zbroj a štít
a vstaň mi na pomoc.
Zažeň sa kopijou a sekerou
proti tým, čo ma prenasledujú.
Povedz mojej duši: „Ja som tvoja spása.“
Nech sa hanbia a červenajú tí,
čo mi číhajú na život;
Nech sú zavrátení a nech sa hanbia tí,
čo mi chcú zle.
Nech sú ako prach pred vetrom*

*a nech ich ženie Pánov anjel;
Nech je ich cesta tmavá a klzká
a Pánov anjel nech ich prenasleduje.*

Zakaždým, keď som sa cítila akýmkoľvek spôsobom zdrvená či ochromená, predstavovala som si, ako Boží anjeli ženú mojich nepriateľov hore ulicou Belfast road ďaleko preč od nás. V jeden deň nás prišiel navštíviť mladý prorok. Mal pre mňa od Boha dve posolstvá. Najprv o nich hovoril s Brendanom a on mu potom dovolil sa za mňa modliť. Bola som veľmi dotknutá jeho súcitom voči mne. Slová, ktoré mi priniesol, potvrdzovali, čo mi už Boh predtým povedal. Jedno z nich bol citát z Knihy proroka Izaiáša 62,4: „Už ťa nebudú volať Opustená a tvoju krajinu nebudú volať Spustošená, lebo teba budú nazývať Mám v nej záľubu a tvoju krajinu Vydatá, veď sa zalúbilo v tebe Pánovi a tvoja krajina dostane manžela.“

Modlievala som sa za to, aby Boh uzdravil moju krajinu – krajinu, v ktorej som si založila manželstvo a krajinu, kde žije moja rodina. Slovami o tom, že moja krajina sa bude volať Oblíbená a že bude Vydatá, Boh uzdravoval vo mne pocity rozdrobenosti a opustenosti. Boh mi vravel, že sa bude zo mňa radowať a zároveň, že aj ja patrím k jeho neveste. Veď som bola vydatá za Brendana a on aj Boh sa zo mňa radovali. Bola som tým znovu posilnená.

Tento prorok mal pre nás aj víziu o veľkom strome, pod ktorého koreňmi žila rodinka líšok. Citoval mi k tomu slovo z knihy Pieseň piesní 2,15: „Polapajte nám líšky, maličké líštičky, čo škodu robia po viniciach. A naša vinica je práve v rozkvet.“ Jeden anglický preklad to uvádza takto: „Pochytajte všetky líšky, tie maličké líštičky ešte predtým, ako zničia vinicu lásky, pretože jej hrozná už zrejú!“

Malé líštičky sú zlomyseľné a nebezpečné, presne ako tie malé hriechy horkosti a vzbury, ktoré sa javia malé, ale za krátky čas sa rozvinú

a rozšíria a stanú sa osudnými pre jednotlivcov, rodiny aj celé cirkvi a zmaria všetku ich schopnosť prinášať ovocie. Toto slovo mi pripomenulo Brendanov sen o líške, ktorá sa skrýva vo vnútorných priestoroch môjho domu. Tento prorok, ktorý je okrem iného aj umelcom, nás prišiel navštíviť dvakrát. Keď bol u nás druhýkrát, podaroval nám olejomalbu s námetom poľných ľalií, ktorou chcel zobrazíť Ježišovo vyučovanie zaznamenané v Evanjeliu podľa Matúša v 6. kapitole:

*Pozrite sa na poľné ľalie, ako rastú:
nepracujú, nepradú; hovorím vám, že
ani Šalamún v celej svojej sláve nebol
oblečený tak, ako jediná z nich. Keď teda
Boh takto oblieka poľnú bylinu, ktorá dnes
je tu a zajtra ju hodia do pece, o čo skôr
vás, vy maloverní?! Nebuďte teda ustarostení
a nehovorte: 'Čo budeme jesť?' alebo
'Čo budeme piť?' alebo: 'Čo si oblečieme?!'
Veď po tomto všetkom sa zháňajú pohania.
Váš nebeský Otec predsa vie, že toto všetko
potrebujete. Hľadajte teda najprv Božie kráľovstvo
a jeho spravodlivosť a toto všetko dostanete navyše.
Preto nebuďte ustarostení o zajtrajšok; zajtrajší
deň sa postará sám o seba.
Každý deň má dosť svojho trápenia.*

Kdesi som čítala, že ľalie sú symbolom dokončenej práce. Vedela som, že budem uzdravená, pretože Boh dokončí svoje pôsobenie. Prišiel k nám na návštevu jeden prorocký pár, Stephen a Judy McGokinovci. Aj Stephen bojoval a trpel pod náporom rakoviny čreva, čo ho priviedlo až na pokraj smrti a musel byť na jednotke intenzívnej

starostlivosti. Boli sme veľmi povzbudení ich priateľstvom a záujmom o nás. Pomohli mi uvedomiť si, že aj mnohí iní čelia veľkým skúškam a stále idú dopredu. Judy nám rozprávala, ako veľmi sa aj ona sama trápila, keď bol jej manžel takto ťažko chorý.

Na začiatku mojej rakoviny Boh ku mne prehovoril z Prvého listu Korintánom 12. kapitoly: „Ak teda trpí jeden úd, trpia spolu s ním všetky údy, a ak vychvalujú jeden úd, radujú sa s ním všetky údy.“ My všetci v tele Kristovom zdieľame veľmi zvláštny súlad. Keď jeden trpí, všetci trpíme. Mali by sme spolupracovať na budovaní tohto súladu a obraňovať jeden druhého. Stephen a Judy nám porozprávali o mnohých ľuďoch, ktorí ich podporovali a povzbudzovali. Vedela som, že aj voči mne sa bude diať to isté.

Naša pätnásťročná dcéra Angela sa v tichosti, tak aby to nikto nevedel, postila dvadsaťjeden dní za moje uzdravenie. Niekoľko dní počas tohto pôstu bola Angela u našej najstaršej dcéry Shann a venovala sa jej rodine. Začala jej deti učiť hovoriť v jazykoch a prorokovať. Hrala im rôzne piesne chvál. V jednej z nich sa spievalo v anjelských jazykoch. Shannine deti boli z toho nadšené. Angela sa za ne modlila, aby boli pokrstené v Duchu Svätom a začali hovoriť v jazykoch. Keď nás prišla navštíviť naša vnučka, Shannina najstaršia dcérka Shann Rois, povedala nám: „Babička, vieš ty čo? Toto leto sa učím dve nové veci, hovoriť v jazykoch a tancovať balet.“ Ku koncu svojho pôstu mala Angela víziu o tom, ako z nášho domu odišla líška. Verím, že symbolizovala to, ako odíde rakovina.

Všetok život okolo mňa pulzoval ako vždy. Naše deti usilovne študovali a skladali jednu skúšku za druhou. Vtáci si v našich kríkoch stavali hniezda a znášali v nich vajíčka. Snežienky a narcisy zakvitli vo svoj pravý čas a znovu odkvitli, keď bol ich čas. Ruže vyhánali puky, kvitli a rozvoniavali tak, ako každý rok. Tento rok sme však nemali dosť energie na obrábanie našej záhradky. Ja som zvyčajne pestovala

zeleninu a Brendan sa staral o kvetiny. Vždy tvrdil, že ľudia omnoho viacej postrádajú krásu ako jedlo. Náš pes Finn stále potreboval, aby sme ho brávali na dlhé prechádzky. Narodili sa nám krásne vnúťatá a dennodenne sme museli riešiť drobné problémy života. Deti, pes, mačka aj sliepky potrebovali nasýtiť, účty bolo treba platiť, drevo porúbať, narodeniny oslavovať, spolu sa modliť a snívať sny. Všetko ako zvyčajne.

Písmo vraví, že naše deti nám budú stáť po boku proti našim nepriateľom v mestskej bráne. Presne tak to bolo aj u nás. Som veľmi vďačná, že mi manžel a deti boli v čase mojich ťažkostí takou veľkou oporou. Shann a Brendan, naše najstaršie deti, už žijú v manželstvách a usadili sa v okolí Dublinu. Obaja sa so svojimi rodinami každý večer verne modlili za svoju starú mamu. Ja mám veľkú vieru v moc detských modlitieb. V žalme 8,3 sa vraví: „Z úst nemlúvniat a dojčeniec pripravil si si chválu naprotiveň svojim nepriateľom, aby si umlčal pomstivého nepriateľa.“

V tomto období zomrel veľmi blízky priateľ našej dcéry Nory na rakovinu. Nora obehala všetkých súrodencov a počas nášho pobytu na Zakynthose zorganizovala v našom dome jarné upratovanie. Aaron, Marta a ich deti nás navštevovali, varili nám a často sa za nás modlili. Mary, ktorá je ako chirurgička v práci veľmi zaneprázdnená, sa tiež za mňa postila dvadsaťjeden dní. Aj ona je tá, ktorá sníva sny. Jej sny a modlitby ma veľmi posilňovali a povzbudzovali. Počas celej mojej choroby mi neustále všetko potrebné zabezpečovala Hannah, ktorá žila blízko nás a pracuje ako pôrodná asistentka. Často mi volala pred nástupom do práce i počas voľna, aby sa so mnou porozprávala a pomodlila. Shann, Mary a Hannah sa vo svojej práci všetky stretali s pacientami chorými na rakovinu, takže dobre vedeli, čomu práve čelím.

Ruth, ktorá počas tohto obdobia žila vo Švajčiarsku, priletela domov trikrát a bola pre Brendana a mňa veľkým povzbudením. John

nám robil spoločnosť a varil nám. Patrick a David nám zo svojich univerzít často posielali esemesky a maily a rovnako sa s nami kontaktoval Jacob, ktorý pomáhal s prácou pre siroty v Južnej Afrike. Isaac sa stále modlil, sníval a varil nám polievku. Naše dve vtáčatka, ktoré ešte neopustili hniezdo, Abraham a Angela, nám skoro ráno varili ovsenú kašu a denne ma rozveseľovali.

Brendan ma raz požiadal, aby som nejako ocenila, ako mi je nápomocný. Povedal mi: „Zlatičko, ako oceniš moju pomoc na stupnici od jedna do desať?“ Nemusela som nad tým dlho premýšľať a hneď som mu odvetila: „Na stupnici od jedna do desať si sa pohyboval od mínus 15 do plus 15. Od bodu mrazu po bod varu.“

Na to mi Brendan povedal:

„Chvála Bohu! Ježiš povedal, že máme byť studení alebo horúci, takže sa mi celkom darilo, no nie?“

Navštívili sme jedno kresťanské spoločenstvo v Belfaste, ktoré sa volá Coracle. Sú to veľmi prorockí ľudia. Vedúci Terry a Geri mi ponúkli modlitbu. Boli sme priam zaplavení snami, víziami a prorocktami. Jedna žena videla, ako som okolo spodnej časti tela mala ovinitý akýsi ochranný plášť a pritom nevedela nič o mojom zdravotnom stave. Ďalšie dievča malo víziu karfiolu, ktorý je akýmsi príveskom. Moja dcéra Mary povedala, že presne tak vyzerá rakovinový tumor. Ďalšia žena prorokovala o výbuchu sopky a dvaja muži prehlásili, že Boh rozdrví rakovinu.

Ďalší mladý muž nám porozprával o jednom sne s presvedčením, že je pre mňa. V tom sne videl akési potrubie z nehrdzavejúcej ocele, ktoré potrebuje byť očistené. Cítil pritom, že sa kvôli tomu vôbec netreba znepokojovať, pretože tá nerezová trúbka bola úplne v dokonalom stave. Potrebovala len akési vyčistenie a Boh sa to snažil urobiť svojím Svätým Duchom. Tento sen ma naozaj posilnil a upokojil. O šesť týždňov neskôr som dostala potvrdenie tohto prorockého sna

nášho dobrého priateľa Harryho Fergusona z mesta Dundonald. Harry poslal Brendanovi e-mail, v ktorom stálo:

Včera sme sa na našich poobedňajších modlitbách modlili za Angelu spoločne s Davidom a Di Harperovými z Anglicka a ich spolušľužobníkmi Royom a Moirou Waldrumovými z Nového Zélandu. Roy po modlitbách vnímal, ako mu Boh dal obraz čistého výfukového potrubia. A keďže je presvedčený, že hrubé črevo je pre telo niečo ako výfuk auta, veril tomu, že Angela bude na tom dobre.

Niekedy v tomto období mi dcérka Mary porozprávala jeden príbeh. Pozerala v televízii dokument o mladej žene, ktorá mala rakovinu. Lekár jej dal iba dva roky života, a tak sa táto mladá žena rozhodla všetko si užiť. Podala výpoveď v práci, prenajala si byt s krásnym výhľadom na krajinu a rozhodla sa, že kým príde smrť, si naozaj všetko vychutná. Kúpila si veľký televízor, pozerala rôzne zábavné filmy, žila na pizzách a hamburgeroch. O pár rokov neskôr však minula všetky svoje peniaze a stále žila. Šla opäť za lekárom a spýtala sa, kedy má očakávať svoju smrť. Ten ju vyšetril a zistil, že žiadnu rakovinu nemá.

Keď som to počula, schuti som sa zasmiala. Spomenula som si, ako kedysi v minulosti, keď sme ešte mali televíziu, Brendan občas požičal zopár zábavných videí, aby ma nejako rozveselil. Vždy tvrdil, že je veľmi ťažké pre mňa niečo požičať, pretože som nechcela pozerat' nič, kde bol sex, násilie alebo nadávky. To mu potom nenechávalo príliš široký výber. Keď mi Mary porozprávala príbeh o tej mladej žene, povedala som si, že si aj ja znovu pozriem nejaké dobre videá. Problém bol len ten, že sme nemali televízor...

Povedala som Brendanovi, že by som bola rada, keby pre nás kúpil televízor s veľkou obrazovkou. Vôbec ho to nenadchlo. Pripomenul

mi, že som to bola práve ja, ktorá som chcela zbaviť náš domov televízora. Povedal mi: „Je príliš drahé takto uspokojovať momentálne rozmary, čo nám preletia cez hlavu.“ S touto jeho logikou som súhlasila. Ale už o pár dní som dostala e-mail od našej priateľky Hilary Fergusonovej. Písala mi v ňom, že pred pár mesiacmi jej niekto dal obrovský televízor na podarovanie a keďže práve upratovala garáž a našla ho tam, začudovala sa, že som jej stále prichádzala na myseľ. Vari by som mohla chcieť taký veľký televízor? Hilary je naozaj ten posledný človek na svete, od ktorého by Brendan očakával, že nám ponúkne televízor. No ak je to od Hilary, povedal Brendan, potom to musí byť od Boha.

Bola som taká rada, že Boh mi splnil túžbu, ktorú vo mne videl. Môj syn Abraham urobil všetko potrebné, aby televízor fungoval a náš ďalší kamarát mi požičal zopár dévedečiek. Pustila som sa do nich. Smiala som sa až k slzám, keď som si ich pozerala. Asi po šiestich dévedečkách som si zrazu uvedomila: „Ach! Čo to len robím?! Prečo míňam vzácne dni svojho času tým, že pozerám na zopár bláznivých filmov? Veď sú to všetko len výmysly!“

Tak sa skončil môj krátky život televízneho diváka. Ale celá vec ma utvrdila v tom, že Boh zo mňa nespúšťa oko. Bola som tým veľmi požehnaná a cítila som, že zabezpečením tohto televízora mi Boh ukazoval, ako konkrétne sa o mňa stará.

Akého úžasného máme Boha!

6.

ZÁPLAVA SMÚTKU

Pár dní po našej dovolenke v Grécku ma v jedno skoré ráno zaplavila obrovská vlna smútku. Bola to hotová vlna tsunami. Vzduch mi oťažel a slnko mi stemnelo. Ešte stále sme nemali výsledky CT vyšetrenia. Aj naše deti sa začínali znepokojovať, či a nakoľko sa všetko vlastne zhoršilo. Celé doobedie nad nami viseli ťažké mraky.

Poobede som vzala do rúk knihu s názvom The Divinity Code od Adriana Belaeho a Adama F.Thompsona. Brendan túto knihu používa najradšej zo všetkých pri výklade snov a vízií. Na svojej stránke majú uverejnený Slovník metafor, ktorý sám osebe je hoden zlata. Je to to najlepšie, čo som kedy videla. Ak by ste mi ponúkli desaťtisíc dolárov alebo túto knihu, určite siahnem po knihe, pretože je veľmi mocná. Brendan ju má rád, pretože mu šetrí mnoho času pri výklade snov. Keď som ju vzala do ruky, náhodne som ju otvorila na strane, kde sa hovorilo o samovražde. Stálo tam: „Samovražda: (1) Varovanie o prichádzajúcich samovražedných myšlienkach; (2) Útlak a/alebo

depresia; (3) Beznádejnosť; (4) Duch ťažoby; (5) Sebanenávisť; (6) Snaha vzdávať sa; (7) Sebaľútosť.“

Prvá z týchto definícií mi nesedela, ale všetky ostatné pasovali úplne na mňa. Stratila som pohľad vpred. Myslela som si, že Brendan so mnou nesúhlasí a ani sama zo seba som nebola nadšená. Vrela som, že by sa mu lepšie darilo bezo mňa. Bola som unavená z toho, že hory sa nehýbali a veci sa nemenili. Chcela som pociťovať bezpodmienečnú lásku. Ale keď som sa to snažila vyjadriť, nevychádzalo to. Viem, že moje slová zneli druhým drsne a zdalo sa im, že sa len sťažujem, ale nemohla som si pomôcť. Brendan mi na to raz povedal, že je ťažké objímať pichľavého ježka.

Po prečítaní úryvku z tejto knihy a definície samovraždy som si uvedomila, že som pod útokom. Začalo mi byť jedno, či žijem alebo nie... veď možno v nebi by som bola šťastnejšia. Brendan niekedy vraví: „Ak tá Satan nemôže stiahnuť do pekla, čím skôr tá dostane do neba; o to lepšie pre neho. Pretože potom nemôžeš dokončiť Božie dielo na zemi.“ V Liste Efezanom 2,10 sa vraví: „Veď sme jeho dielo, stvorení v Kristovi Ježišovi na to, aby sme konali dobré skutky, ktoré nám Boh už vopred pripravil.“

Často nie je skutočným nepriateľom našej viery nevera, ale naše spomienky. Negatívne spomienky nás držia uväznených v minulosti, kým viera má moc otvoriť nám dvere do budúcnosti. V Liste Hebrejom 11,1 sa vraví: „Viera je zárukou toho, v čo dúfame, a zdôvodnením toho, čo nevidíme.“ Jednou zo Satanových stratégií je udržať nás zameraných na zlé veci v minulosti, pretože potom môže sabotovať nádej, ktorú nám Boh dáva. Nejakú som si spomenula na sen, ktorý som mala pred viac ako dvadsiatimi rokmi. V tom sne ma trápili démoni a ja som im v jednej chvíli povedala, že o nich poviem svojmu manželovi. V tej chvíli zvrieskli a začali utekať preč. To mi malo pripomenúť, že Brendan nie je môj nepriateľ. Na druhý deň náš syn

Isaac diskutoval s niekoľkými priateľmi o uzdravovaní. Pripojil sa k nim jeden vedúci kresťanskej mládeže. Za jedného z Isaacových priateľov sa kedysi modlila Mariamma a on bol počas modlitby okamžite uzdravený. Ale tento mládežnícky vedúci neveril v uzdravovanie a počas diskusie sa aj ostatní mladí kresťania ním nechali ovplyvniť ku nevere, a to vrátane toho chlapca, ktorý bol kedysi uzdravený. Isaac bol týmto ich pochybovaním úplne zdrvený. Svoj nepríjemný zážitok porozprával Brendanovi počas prechádzky s našim psom Finnóm.

Isaac ako malý chlapec trpel zápalom ucha, kvôli ktorému zle počul a mal aj problémy s učením. Nakoniec ho bolo potrebné objednať na chirurgický zákrok. Ráno v deň operácie sa Isaac zobudil a celú spodnú časť pravej ruky mal pokrytú zvláštnou hmotou, ktorá vyzerala ako zlatý prach. Ukázal to Brendanovi.

Brendan tento fenomén zlatého prachu zažil v Indii, na Srí Lanke a v Amerike. Počas ciest po svete stretol chudobných ľudí, ktorí mu ukázali v ústach zlaté zubné plomby. Dostali ich počas modlitebných mítingov a nazývali ich nadprirodzenými zlatými zubmi. Aj on sám zažil, ako sa mu na rukách a na tvári počas niektorých mítingov objavil zlatý prach či olej. Stretol ľudí, ktorí boli na týchto mítingoch uzdravení. Brendan nie je proti znameniam a zázrakom, pretože dobre pozná úryvok z Evanjelia podľa Marka v 16. kapitole, kde Ježiš vraví:

*Tých, čo uveria, budú sprevádzať tieto znamenia:
v mojom mene budú vyháňať zlých duchov, budú hovoriť novými
jazykmi,
hady budú brať do rúk, a ak niečo smrtonosné vypijú,
neuškodí im; na chorých budú vkladať ruky
a tí ozdravejú.*

Väčšina veriacich členov našej rodiny hovorí v jazykoch; vyhánajú démonov a pravidelne sa modlia za chorých. Nerobíme síce to, že by sme doslova brali do rúk hadov, ale vieme, že svätý Pavol to raz urobil a je to zapísané v knihe Skutkov apoštolov v 22. kapitole. Čo sa týka jedovatých nápojov, tie sa dennodenne predávajú v írskych krčmách, ale to je o niečom inom. Keď Brendan videl zlatý prach na Isaacovej ruke, povedal mu: „Isaac, vyzerá to tak, že všetko bude s tvojím uchom v poriadku.“ Potom sa pomodlil za uzdravenie v mene Ježiša a venovali sa iným veciam.

Vzala som Isaaca do nemocnice. Pamätám si, ako v čakárni sedel v jeho malom modrom pyžamku a hompálal nohami vo vzduchu. Držiac ho za ruku sme čakali, kým neprišiel lekár a pred zákrokom mu vyšetril uši. Pozrel sa na mňa, usmial sa a povedal: „Pani McCauleyová, môžete ísť domov. Váš syn je úplne v poriadku. Nepotrebuje odo mňa žiadnu pomoc.“ Isaac sa ešte v ten deň vrátil do školy a učiteľka sa ho s údivom opýtala, prečo nie je v nemocnici. Isaac im v triede porozprával celý príbeh o uzdravení a jeho spolužiaci ho potom dlho prezývali svätým chlapcom!

Brendan pripomenul Isaacovi, ako mu Boh vtedy uzdravil ucho a povzbudzoval ho, aby sa modlil aj za moje uzdravenie. Isaac to akoby prebralo a celý rozrušený mi o tom hovoril, keď prišiel domov. Ako som ho počúvala, zrazu som si povedala: „Čo sa tu len nechávam unášať takýmito skleslými náladami? Načo je to dobré? Bude lepšie, keď sa hneď pozbieram a dovolím Bohu, aby ma čo najskôr uzdravil, aby som mohla ľuďom rozprávať o tom, že Ježiš uzdravuje aj dnes a nie je len nejakou historickou postavou zo zaprášenej starej knihy, ktorá sa volá Biblia! Veď práve tam stojí zapísané: „Ježiš je ten istý včera, dnes i naveky.“ Rozpomenula som sa na mnohých ľudí, za ktorých sme sa modlili po celé tie roky a videli sme toľkých z nich uzdravených. Napríklad Aidan Devine zo zboru Coleraine vypil jed na ničenie buriny

(ktorý sa u nás v Írsku predáva pod názvom Gramoxone) a lekári mu dávali len pár dní života. Ale on žije svojím rušným životom aj po dvadsiatich rokoch... Je šťastne ženatý a má prekrásnu dcéru. Videli sme tak veľa dobrých vecí a tak veľa uzdravených ľudí!

Skríkla som: „Ale ja nezmriem, ale budem žiť a vyrozprávam skutky Pánove.“

Skríkla som ešte silnejšie: „Ale ja nezmriem, ale budem žiť a vyrozprávam skutky Pánove!“

A z celých síl som zvolala znovu: „Ale ja nezmriem, ale budem žiť a vyrozprávam skutky Pánove!!!“

V tej chvíli som sa rozhodla pre život. Rozhodla som sa pre svoje uzdravenie, aby som mohla prehlasovať skutky Pánove. Zlomila som nad mojím životom moc ducha smrti. Vyburcovala ma k tomu nevera toho kresťanského mladežníckeho vedúceho a Isaacových priateľov. Tak často je prvou reakciou kresťanov na uzdravovanie to, že na také veci neveria. Len nedávno som viezla Angelu do školy a potom som sa zastavila na kávu vo svojej obľúbenej malej kaviarni. Bolo tam mnoho ľudí a atmosféra bola plná vravy. Neďaleko môjho stolíka sa usadil dobre oblečený manželský pár v stredných rokoch. O chvíľu sme sa dali do reči a ja som im spomenula, ako som nedávno bola v Paríži a táto kaviarnička mi ho pripomína svojimi malými stolíkmi a útulným priestorom. Obaja súhlasili, pretože aj oni boli v Paríži a páčilo sa im tam. Zasmiali sme sa a zarozprávali o rôznych veciach. Povedala som im ešte, že ma môj manžel vzal do Paríža krátko potom, ako mi diagnostikovali rakovinu. Doslova som im povedala: „Minulý rok som mala rakovinu hrubého čreva, ale teraz som uzdravená.“

Manželka toho pána povedala: „Manžel bol len nedávno na vyšetrení a našli mu tumor na obličke. Teraz čakáme na ďalšie štádium liečby.“ Nato som povedala: „Chvála Pánovi. Tak aj váš manžel môže byť uzdravený.“

Tu sa ozval on sám: „Iba ak by to bola Božia vôľa. Či ma Boh chce uzdraviť, to je len na jeho rozhodnutí.“ V srdci som voči nemu pocítila istú ľútosť, pretože vôbec nevedel, že Ježiš uzdravuje aj dnes. Nevedel o službe uzdravovania v cirkvi tak, ako tomu bolo v dňoch pôsobenia Ježiša Krista na zemi. Tak, ako to robili prví apoštoli, tak, ako to robila raná cirkev. Asi nikdy nečítal Skutky apoštolov 10,37, kde sa vraví:

*Viete o Ježišovi z Nazareta, ako ho Boh pomazal Duchom Svätým
a mocou, takže chodil, dobre robil a liečil všetkých Diablom
posadnutých, pretože Boh bol s ním.*

Tento muž vo svojom myslení nepoznal Božie uzdravenie. Len dúfal v to najlepšie, čo by sa mu mohlo stať, lenže o tom, čo robil Ježiš, ho nikto nikdy neučil, a preto o uzdravenie nikdy nežiadal. To mi pripomenulo jednu udalosť zo života Ježiša Krista, ktorá je zaznamenaná v Evanjeliu podľa Lukáša v 5. kapitole, kde Ježiš mal vážnu rozpravu s náboženskými vodcami svojej doby,

*Čo je ľahšie – povedať: ‘Odpúšťajú sa ti hriechy,’ alebo povedať: ‘Vstaň a chod’? Ale aby ste vedeli, že Syn človeka má na zemi moc odpúšťať hriechy – povedal ochrnutému: ‘Hovorím ti: Vstaň, vziať si lôžko a chod domov!’“ A on hneď pred ich očami vstal, vzal si lôžko a velebiac Boha odišiel domov. Všetkých sa zmocnil úžas a velebili Boha a plní bázne hovorili:
„Dnes sme videli obdivuhodné veci.“*

Lenže ako sa toto ľudia dozvedia, ak im o tom niekto nepovie? Viera prichádza z počutia a v tom, aby sme dosiahli to najlepšie, čo má Boh pre nás, nám často bráni strach. Nech Boh tým milým man-

želom nejako pomôže. O Božích prísľuboch uzdravenia človeka toho vedeli naozaj málo. Ja však verím tomu, že ako sa blížime k času Ježišovho návratu na zem, bude cirkev čoraz odvážnejšia. Verím, že pri jeho príchode nebude akosi utlačenou nešťastnou postavou, obľčenou v otrhaných šatách, že nebude plná strachu a nevery, kvôli čomu by sa len uťahovala kamsi do kúta pod démonskými útokmi a zo strachu si len mrmlala nejaké rituálne modlitby a spínala strachom spotené ruky. Namiesto toho bude skutočne úchvatnou nevestou, vyobliekanou do krásnych šiat čistoty a zvláštnej moci.

V Liste Efezanom v 5. kapitole sa vraví: „Kristus miluje Cirkev a seba samého vydal za ňu, aby ju posvätil očistným kúpeľom vody a slovom, aby si sám pripravil Cirkev slávnú, na ktorej niet škvrny ani vrásky, ani ničoho podobného.“ V Piesni piesní 6,10 sa vraví, že Nevesta Kristova bude ako „tá, čo vychádza sťa zornica, krásna ako mesiac, jasná ako slnko, strašná ako šíky pod zástavami.“ Cirkev bude pred Kristovým návratom omnoho slávnejšia a mocnejšia a po celej zemi sa skrze ňu budú diať znamenia a zázraky omnoho viacej, ako na jej počiatku.

Na konci mája, čo bolo osem týždňov po našej prvej návšteve u indického lekára, sme za ranného svitu slnečných lúčov šli autom ku ďalšiemu špecialistovi, ktorý nám mal povedať výsledok mojich vyšetrení. Rozšírila sa rakovina aj ďalej po mojom tele? Ako dlho ešte budem žiť? Prišli sme tam o niečo skôr, ako sme boli objednaní a hneď nás aj vzali dnu. Lekár mal na hlave takú hrivu dlhých bielych vlasov, že sa až bizarne podobal na Alberta Einsteina. Usmial sa na nás a my sme sa usmiali tiež. „Vôbec to nie je také zlé,“ povedal. „Nikde vo vašom tele sme nenašli stopy rakoviny. Zdá sa, že sa tumor usídlil iba vo vašom čreve.“ Usmial sa. Znovu sme mu úsmev opätovali.

Ukázal nám záznam zo skeneru a vysvetlil, že mám tumor štvrtého stupňa. Ani trochu sme netušili, čo to môže znamenať. Vysvetlil

nám, že mi musí odňať časť hrubého čreva. Ale pred touto operáciou musím absolvovať päť týždňov chemoterapie a rádioterapie, aby sa tumor zmenšil. Operáciu vykoná šesť týždňov na to. Presne tak, ako to bolo vo vízii, ktorú mala Rachel McDowell o červíku v jablku, chcel z môjho tela vyrezať dobré aj postihnuté časti čriev. Potom mi chcel vytvoriť na boku tela otvor smerujúci do čreva, na ktorý som si mala upevňovať plastické vrečko na zachytávanie výkalov. Dal nám nádej, že sa to neskôr bude môcť odstrániť a rana mi bude zašitá. Či máme nejaké otázky...? Potriasli sme si rukami, usmiali sa a odišli.

Šli sme si s Brendanom spraviť malú oslavu. Našli sme si reštauráciu s otvorenou terasou na Lisburn Square. Spokojne sme sa najedli, dali sme si dobré nápoje, smiali sme sa, držali za ruky a vychutnávali si záplavu teplých slnečných lúčov. Boli sme šťastní, že som živá a že rakovina sa mi v tele nerozšírila. Všetkým našim deťom odľahlo. Pre moju dcéru Shann bola však táto správa najväčšou úľavou, pretože ona mala neustály strach, že kedykoľvek padnem na zem mŕtva. Aj moji súrodenci, zvlášť moja sestra Kathleen, si skutočne vydýchli. Kathleen pracovala ako dobrovoľníčka pre združenie Marie Curie Cancer Care, čo je organizácia zameraná na pomoc ľuďom s rakovinou. Pomáhala v neďalekom charitatívnom centre v týždňových intervaloch a pravidelne mi odtiaľ volala a prichádzala ma navštíviť. Vždy mi priniesla malý balíček, kde bola zabalená fľaška malinovky a pár krajcov pšeničného chleba, ktorý mi pripomínal dni môjho detstva na našej farme. Tieto jej prejavy lásky sa ma veľmi dotýkali.

V tomto období som neustále pociťovala posilu vďaka tomu, že Boh ma dennodenne niečím požehnával. Pociťovala som podnety a posilu zo snov, vízií a prorociev. Keď sme prvýkrát zistili, že mám rakovinu, šli sme to telefonicky oznámiť našim dobrým priateľom Johnovi a Linde Thompsonovým. Tí sa hneď za nás modlili a John prorokoval, že celá táto vec bude pre mňa akousi zbierkou zaujíma-

vých dní. A presne tak to aj bolo. Boh ma každý deň stretal práve tam, kde som bola. Vždy mi niekto zmailoval, niekto mi zavolať, niekto sa so mnou každý deň porozprával a vždy sa niečo stalo. Bolo to skutočne ako zbierka zaujímavých Božích dotykov. Raz mi napísala mail naša priateľka Kathleen McKee z Kanady. Boh jej povedal, že budem na 100% uzdravená. Každá deň som počúvala cédečko s biblickými citátmi o uzdraveniach.

Často som dostávala kvetiny a všelijaké dobrôtky. Často mi niekto poslal dopis a všetko to boli pre mňa také malé prejavy náklonnosti a lásky. Telo Kristovo mi prejavovalo svoj záujem. Dve mnohopočetné rodiny z miestneho katolíckeho kostola sa za mňa modlili a postili. Modlila sa za mňa aj neďaleká medzidenominačná skupina s názvom Saulova modlitebná skupina. V jeden slnečný deň ma moja sestra Maureen vzala na uzdravovaciu bohoslužbu do Clonard Monastery, kde ma pomazali olejom. Brendan požiadal mnoho ľudí po celom svete, aby sa za mňa modlili. Pravidelne sa za nás modlili aj naši dobrí priatelia Randy a Christine Emersonovci a príhovorcovia v Cloverdale Church v Surrey v Kanade. Neustále nás povzbudzovali emailami. Po celom svete sa za mňa modlili ľudia, ktorých som ani nepoznala. Moja kadernička Rosaleen sa tiež za mňa modlila a stále sa starala o to, aby som dobre vyzerala. Vrátila sa mi do srdca dôvera v Boha. Cítila som sa lepšie. Vyzerala som lepšie. Niektoré z mojich detí mi nakúpili nové šaty. Všetko som to prežívala ako rozmaznávanie a pestovanie mojimi najbližšími, keď mi bolo ťažko. Boh naozaj vymenil moju vrecovinu za krásne ošatenie, pomazal ma olejom radosti namiesto smútku a dostala som plášť chvály namiesto ducha ťažoby.

Naozaj som si nemusela na hlavu sypať popol...

7.

DUCH HORKOSTI

Moje dievčenské meno bolo McEvoy. Pochádzam z rodiny s desiatimi deťmi, z toho boli dvaja chlapci a osem dievčat. Liečba mojej rakoviny sa mala rozbehnúť v pondelok. V sobotu predtým sme sa s Brendanom zúčastnili stretnutia rodiny McEvoyovcov – ktoré sa v našej širokorozvetvenej rodine organizuje každých päť rokov.

Bol to veľmi krásny slnečný deň a bolo mi skutočne príjemné hľadiť na všetky moje deti a vnúčatá pokope. Všade boli rozvešané balónky, podávali sa rôzne burgery so zeleninou a zmrzlina, hrali sme všemožné hry a pretahovali sa lanom. Moja usmiata dcéra Nora hrala pre všetkých na husliach.

Bolo skutočne skvelé vidieť, ako dobre vyzerali všetci moji bratia a sestry a ich deti a deti ich detí. Chýbalo tu len zopár manželských „polovičiek“ - niekoľkí z nich zomreli na rakovinu. Brendan na túto príležitosť vytvoril pekný fotoalbum piatich generácií McEvoyovskej rodiny a na tomto stretnutí nafotil ďalšie zábery. Boli to pekné chvíle

a sú to pre mňa krásne spomienky. Každý mi ku mojej nastávajúcej liečbe želal to najlepšie.

V nedeľu som však pocítila veľké znepokojenie, ale následne mi zatelefonovala Rosanne McDowell a modlila sa za mňa. Na druhý deň ráno ma Hannah vzala na prvé ošetrenie. Priatelia a ďalší rodinní príslušníci mi ponúkali odvoz. V priebehu päťtýždenného obdobia som mala rozplánovaných dvadsaťpäť ošetrení na rádioterapii. Zakaždým som bola vystavená osemdesiatsekundovému žiareniu smerom na zadnú časť tela. Okrem toho som musela užívať dve tabletky chemoterapie, jednu ráno a jednu večer.

Po prvom sedení som bola otrasená. Keď som prišla domov, cítila som sa na dne a hneď som si ľahla. V hlave som mala len jednu myšlienku: „Toto ma snáď zabije.“ Prvú noc po mojom ošetrení mal Isaac sen, v ktorom videl hárok papiera, na ktorom bolo napísané: „Do tumoru sa nedostáva krv.“ Isaac vôbec nevedel, či je to dobré, alebo zlé a vo sne odniesol túto informáciu svojej sestre Mary, ktorá je lekárkou. Tá povedala: „Chvála Bohu! Toto je skvelá správa! To znamená, že tumor bez krvi zahynie, takže tá rakovina vymizne.“ Vo sne obaja prišli za mnou a povedali mi o tom, že do rakovinového nádoru sa nedostáva krv. Ja som im povedala, že to už viem, ale čakám na to, aby na to prišli sami doktori. Viem, že na konci mi lekári povedia, že rakovina zmizla!

Isaac mi tento svoj sen vyrozprával na druhý deň ráno a mňa to veľmi povzbudilo. Ja som už cítila, že do nádoru sa krv nedostáva a z Biblie viem, že život je práve v krvi. Nádoru bol upretý život, takže som vedela, že musí zomrieť. Tento sen ma posilnil a na druhé moje ošetrenie som šla do nemocnice plná nádeje a radosti.

Na druhý deň prišla domov zo Ženevy moja dcéra Ruth. Očakávala, že ma nájde celú zničenú v posteli, no namiesto toho som bola na nohách a robila, čo bolo treba. Ruth a Hannah ma vzali na

ďalšie ošetrovanie a už dopredu sme si dohodli, že po ňom sa stretneme na obede s ďalšou dcérou Norou. Ten týždeň boli totiž promócie na Queens University Belfast. Ulice boli plné reklám reštaurácií s pozvaniami na rodinné oslavy. A ja som svojim dievčatám povedala: „Celé roky som chodievala na oslavy promócií svojich detí, ale dnes budem prorocky oslavovať svoju vlastnú promóciu - ukončenie ošetrovaní rakoviny. Vyberte nám tú najlepšiu reštauráciu a poďme na obed!“ Nora navrhla reštauráciu Cayenne, ktorú vlastnil známy kuchár celebrit Paul Rankin. Jedlo tam bolo naozaj výnimočne chutné. Ja som si dala jahňacinu a pripomenula som si nad jedlom iného Baránka, ktorý dal svoj život za mňa a ktorého ranami som uzdravená. Vzdávala som za to Bohu vďaku. Bol to skutočne krásny promočný obed s mojimi dcérami, na ktorý nikdy nezabudnem. Ruth ma potom zobrala do starého mesta a kúpila mi zopár módnych kúskov oblečenia a pekný sveter. Prišla som domov a zahodila všetko tmavé oblečenie, ktoré som mala už niekoľko rokov a povedala som si: „Pán obráti moje žialenie na tanec.“ Odvtedy som na všetky ošetrovania nosila už iba veselé farebné oblečenie.

Na štvrtý deň ošetrovaní som bola v chmúrnej nálade. Moja dcéra Hannah sa stretla so svojou priateľkou, ktorá sa nedávno pokúsila o samovraždu. Hannah jej povedala o mojej rakovine a spomenula aj to, že som o svojom krvácaní nikomu nepovedala. Priateľka jej povedala, že jedna vec, ktorú sa ich rodina z jej pokusu o samovraždu naučila bola, že si veci nikdy nemáme nechávať pre seba. Veď vždy bol aj medzi nimi niekto, kto bol ochotný počúvať a pomôcť. Odkázala mi, aby som už nikdy viac veci nenechávala ukryté. Keď mi to Hannah porozprávala, bola som z toho rozmrzená, pretože som si uvedomila, že som krvácala z konečníku takmer tri roky a nikdy som sa nevedela nikomu s tým zdieľať. Keď odo mňa Hannah odišla, zostala som dosť rozrušená.

Vtedy však ku mne dokvitol Brendan a veselo zvolal: „Ahoj láska, ako sa ti vodí?“

„Darilo by sa mi lepšie, keby si sa o mňa trochu staral,“ odvrkla som.

Brendan sa na mňa spýtavo zadíval a povedal: „Aha, takže si celá naježená ako dikobraz – už len strieľať šípmi...“

Hneď som naňho vysypala, že mi je nanič a začala som kričať: „Ved' si môj manžel! Pomôž mi! Nejako mi hneď pomôž!“

Brendan sa hneď rozhodol utiecť z bojového poľa, okamžite odišiel do obchodu a cestou si pod nosom mrmlal: „...za dobrotu ...na žobrotu...“

V obchode zrovna narazil na našu kamarátku Rosanne. Aj ona bola na takomto úteku od pichľavého manžela. Dali sa do reči a ona mu povedala, že jej manžel Laurence volal v nedeľu ráno k nám domov, aby sa za mňa pomodlil, ale nikto nedvihol. Brendan ju hneď poprosil, aby sa hneď k nemu vrátila, zjednotili sa v pokoji a aby sa prišli za mňa spolu pomodliť. „Vieš, toto je správna Božia chvíľa, tak ju nepremeškajme. Teraz treba konať,“ povedal jej nakoniec.

Brendan sa vrátil domov natešený ako blcha. Povedal mi: „Angela, neboj, všetko bude v pohode. Pomoc už je na ceste...“ O pätnásť minút neskôr prišli Laurence a Rosanne a hneď sa začali za mňa modliť. Laurence rozlíšil u mňa ducha zahorknutosti. Ich dcéra Rachel, ktorá mala pre mňa pred časom víziu o jablku s červíkom, tiež cítila, že ten červík predstavoval ducha zahorknutosti. Som presvedčená, že zahorknutosť bola zdrojom mojej rakoviny; bola to tá líška vo vnútorných priestoroch môjho domu.

V 12. kapitole Listu Hebrejom je varovanie:

*Preto vzpružte ochabnuté ruky a podlomené kolená
a vaše nohy nech kráčajú po priamych chodníkoch,*

*aby sa to, čo je chromé úplne nevyklánilo, ale skôr uzdravilo.
Usilujte sa o pokoj so všetkými a o posvätenie,
bez ktorého nikto neuvidí Pána. Dbajte o to, aby nikto
nepremeškal Božiu milosť, aby nevyrástol nijaký koreň
horkosti, čo by spôsobil zmätok a mnohých nakazil.*

Koreň horkosti nie je ľahké objaviť. Je ako líška, ktorá sa skrýva kdesi vo vnútorných priestoroch domu a tam, hlboko v jadre našich duší, koná svoje zákerné dielo. Až keď sa rozšíri ako metastázy rakoviny v tele, prejaví sa navonok symptómy horkosti - horkými slovami, horkými myšlienkami a horkými skutkami. Horkosť môže nakaziť každého z nás – deti zahorknú voči rodičom a rodičia voči deťom. Rozvedení rodičia môžu zahorknúť na deti a nezostanú si nablízku. Súrodenci zahorknú na seba navzájom kvôli tomu, že rodičia mali niekoho z nich radšej a zanechali im viac dedičstva. Koľko len horkosti je spôsobené tým, keď si deti vypočujú poslednú vôľu svojich rodičov?

Keď horkosť rozťahne svoje chápadlá ako veľká chobotnica, zasiahne a poškodí to mnohých. Mohlo by toto vysvetľovať to, prečo žili niektoré z mojich detí vo vzbure? Naozaj žneme to, čo sme zasiali? Lekári chceli z môjho tela rakovinový nádor vyrezať, no vďaka bohu, Ježiš ešte predtým použil rozpalenú pec na to, aby z môjho ducha odstránil horkosť. Pred rokmi som mala sen, v ktorom ma jeden silák, ktorý predstavoval odmietanie, tlačil o stenu. V tom sne ku nám pribehol Brendan a odohnal toho ducha preč; o nejaký čas neskôr Brendan naozaj toho démona zo mňa vyhnal. Odmietanie mi robilo problémy celý môj život a teraz bolo, vďaka bohu, už preč. Vzburá už bola tiež preč, ale teraz tu bol iný silák, ktorý predstavoval horkosť a toho bolo tiež treba vyhnáť. Rozpalená pec konala svoje očisťujúce dielo a spaľovala všetky povrazy, ktoré ma zväzovali.

V Prvom Jánovom liste 1,9 sa vraví: „Ale ak vyznávame svoje hriechy, on je verný a spravodlivý: odpustí nám hriechy a očistí nás od každej nepravosti. Chcela som sa zbaviť všetkej horkosti a bola som veľmi vďačná, že pomoc prišla ku mne v podobe Laurenceho a Rosanne. Telo Kristovo mi poskytovalo pomoc a pracovalo na mojom uzdravení. Tak ako to dievča, čo sa pokúsilo o samovraždu, ani ja som predtým nikoho nežiadala o pomoc, ale to, čo mi odkázala, bola pravda – ak potrebujeme pomoc, musíme o ňu požiadať. Ježiš by s tým súhlasil, veď povedal: „Žiadajte si a bude vám dané.“

Hoci som vtedy krvácala už skoro tri roky, krvácanie sa zastavilo krátko nato, ako som to povedala Brendanovi. Vrátila sa mi aj chuť do jedla a zostal mi len jeden symptóm choroby. Keď som predtým vychádzala von z domu, pociťovala som v spodnej časti tela chlad a rôzne bolesti. Keď sa za mňa modlili Laurence a Rosanne, vedela som v srdci, že som uzdravená. Po ich modlitbe som už mohla vychádzať von z domu bez akéhokoľvek pocitu bolesti či chladu, či iných nepríjemných vnemov.

Cítila som sa odvtedy tak dobre, že o štyri dni neskôr som pri pravidelnej týždennej kontrole povedala lekárovi, že chcem prestať s liečbou. Povedala som mu, že ma Boh uzdravil a požiadala som ho, aby ma vyšetril a preveril, či som zdravá. Brendan však nástojil na tom, že skôr, ako by som odmietla liečbu, musím mať potvrdené, že už rakovinu nemám. V Evanjeliu podľa Matúša v 8. kapitole Ježiš povedal malomocnému, aby šiel a ukázal sa kňazovi na overenie jeho uzdravenia a na to, aby sa mohol vrátiť žiť medzi ostatných ľudí. Získať potvrdenie od kňaza je to isté, ako dnes získať potvrdenie od lekára o dobrom zdravotnom stave.

Brendan mi povedal, že ak lekár preukáže, že už nemám ani stopu po rakovine v tele, potom mi dovolí skončiť s liečbou. Povedal, že nie je ochotný hrať hazardnú hru s mojím životom, pretože ma miluje a

chce pre mňa to najlepšie. Okrem toho má zodpovednosť voči mne, voči našim deťom a voči našim vnúčatám...

Lekár mi na to povedal: „Pani McCauleyová, pracujem s pacientmi s rakovinou čriev už viac ako tridsať rokov. Za celý ten čas som mal iba jediného človeka, ktorý následne po liečbe nepotreboval operáciu.“

Na to som si pomyslela: „Tak ja som číslo dva!“

Lekár mi znovu povedal: „Pani McCauleyová, s liečbou musíte pokračovať.“ Ustúpila som teda od svojho presvedčenia, lebo som videla, že aj Brendan si to tak želá.

V stredu štrnásteho júla sa Brendan ráno zobudil a povedal, že mal sen, v ktorom dostal informáciu, že dve ženy boli uzdravené z rakoviny, ktorú mali v spodnej časti svojho tela. Hneď som bola presvedčená, že jednou z tých žien som ja. O hodinu neskôr som sa snažila niekomu dovolať, ale zdvihla mi to Judy McGookinová zo zboru Coleraine. Netuším, ako mohla linka takto preskočiť, ale Judy mi povedala, že práve v tej minúte na mňa myslela. Išla sa totiž za mňa v tento deň postiť a povedala, že sa celkovo postí za dve ženy, ktoré bojujú s rakovinou – za mňa a ďalšiu ženu z Anglicka. Hneď som si uvedomila, že toto je zrejme vyplnenie Brendanovho sna. O krátky čas nato som zatelefonovala ďalšej známej, Stephanie Quigley, ktorá je tiež z Coleraine a povedala som jej, že som uzdravená. Aj ona mi povedala, že sa za mňa v ten deň postí. Takže dve sväté ženy sa za mňa postili naraz a nevedeli o sebe. To muselo byť od Boha.

Na druhý deň sa ma pri mojej pravidelnej týždennej kontrole mladý lekár opýtal, ako som sa cítila. Ja som mu povedala, že sa cítim celkom dobre, ba dokonca tak dobre, že by som rada ukončila liečbu hneď. Naozaj som verila, že som uzdravená. Nemala som žiadne symptómy choroby, ani žiadne negatívne prejavy liečby rádioterapiou. Dokonca teraz, keď som hovorila s týmto mladým lekárom, som bola

o svojom uzdravení presvedčená ešte viac, než keď som o svojom uzdravení hovorila s predchádzajúcim lekárom.

Tento mladý lekár mi však odvetil: „Pani McCauleyová, to sa jednoducho nerobí, že by ste prerušila liečbu v tomto štádiu. Musíte ju celú ukončiť.“

Ja som mu však znova povedala: „Ale ja som uzdravená.“

Mladý lekár vyzeral dosť zmätene. Opakoval mi: „Pani McCauleyová, ak vás dáme na skener a zistíme, že stále máte v čreve rakovinový nádor, budete pokračovať s liečbou?“

S tým som súhlasila. „Áno, ak sa tam stále nájde rakovinový nádor, budem pokračovať s liečbou.“

On na to: „Pani McCauleyová, ja budem prvý, kto vás od radosťi vyobjíma, ak sa zistí, že nádor zmizol.“ Zašiel za kolegom, ktorý obsluhoval skener a dohodli sa na vyšetrení. To bolo vo štvrtok. Na druhý deň som podľa dohody nešla na ošetrenie.

Keď to zistil Brendan, bol veľmi nešťastný. Tvár mal zachmúrenú a vyzeral, akoby som práve spáchala niekoľko smrteľných hriechov.. Povedala som mu, že som na vyšetrenie nešla, pretože som bola uzdravená – vari nechcel, aby moje uzdravenie nastalo? Nevzal ma vari na Zakynthos, aby vybudoval moju vieru práve v čase, keď som bola ako vystrašený malý ježko v kúte? Nemodlil sa za mňa dnom i nocou? Či vari nerozumie, že som bola uzdravená?

Nato mi Brendan povedal, že si myslí, že tá rozžeravená pec ešte stále má čo robiť. Musí teda ešte pôsobiť. Povedal, že si nemyslí, že Sidrach, Misach a Abdenago mohli jednoducho odísť z tej rozžeravej pece, kedykoľvek sa im zachcelo. V tom všetkom bol nejaký proces, ktorý mal prebehnúť. Hovoril mi ďalej o overovaní zjavenia od Boha, o tom, že veci treba správne vyvážiť a pokorne stáť pred Bohom. Citoval mi z Listu Kolosanom 3,15: „A vo vašich srdciach nech vládne Kristov pokoj. Preň ste aj povolani v jednom tele. A buďte vďační!“

Nakoniec dodal: „Angela, ja nemám v srdci žiaden pokoj, keď hovoríme o tom, že by si teraz prerušila liečbu. Čestne ti hovorím, že sa mi to nevidí správne načasované. Myslím, že horiaca pec ešte má pôsobiť a vykonať nejaké dielo.“

Nuž, obaja sme chceli byť vedení Duchom Svätým. Obaja sme chceli robiť tie správne veci. Takmer denne sme o mojom uzdravení dostávali sny, prorocké slová a pozorovali sme rôzne nadprirodzené zhody okolností. Bolo ťažké všetky veci správne pospájať a dobre vyvážiť – spolupracovať s lekármi, spolupracovať s mojím manželom, spolupracovať s Pánom a spolupracovať aj s ostatnými ľuďmi. Spomenula som si na udalosť, keď som mala pred pár rokmi veľmi škaredú zlomeninu nohy. Boli sme na modlitebnom zhromaždení v jednom hoteli v meste Bray, Co. Wicklow, kde mi prorokyňa z Anglicka, Rosemary Andrews, z pódia prorokovala, že Boh ma uzdravuje. V tej chvíli som sa napriek všetkým radám Brendana aj lekárov rozhodla zahodiť svoje barle a kráčať bez nich. Tiež sa mi vybavila chvíľa, keď som ako dieťa mala reumatickú horúčku a neskôr mi lekári vraveli, že by som nemala mať v živote viac ako jedno dieťa, pretože mám kvôli tej detskej chorobe veľmi slabé srdce. Než sa mi to prvé dieťa narodilo, držali ma v nemocnici celý mesiac.

Musím povedať, že nemám absolútne nič proti lekárskej profesii. Veď ja sama mám medzi svojimi mnohými deťmi dve zdravotné sestry a jednu lekárku. Ide mi len o to, že lekári mi nie vždy v živote dali príhodné rady ani mi nepreukázali dostatok úcty. Hannah mi pred pár rokmi pomáhala zhromaždiť všetky moje zdravotné záznamy, a to zvlášť o mojich štrnástich tehotenstvách a pôrodoch, kvôli akejsi zmene v registráciách. Pritom som zistila, že jeden katolícky lekár napísal svojmu kolegovi – po tom, ako som mala šieste dieťa - takéto slová: „Táto nešťastná žena je opäť tehotná...“ Bola som vtedy tehotná s Ruth. Ona je skutočne skvelá a bystré dievča. Dokonca vyštudovala

právo na Cambridge. Mám taký pocit, že tento katolícky lekár nepočúval ani pápeža, ani nečítal Bibliu.

Keď som však videla, aký bol Brendan kvôli môjmu rozhodnutiu prerušiť liečbu nešťastný, prehodnotila som celú situáciu. Večer pred uložením sa k spánku som mu povedala, že budem s liečbou pokračovať pod jednou podmienkou. Povedala som mu: „Ak chceš, aby som pokračovala s liečbou, potom musíš každý deň ísť so mnou. Bol si pri pôrode všetkých našich štrnástich detí, tak buď so mnou aj teraz. Potrebujem tvoju podporu.“

Na to mi s radosťou odvetil: „Dobre! Dohoda platí! Dajme si na to pusu!“

8.

KRÁSNA ŽENA

V jedno ráno som sa zobudila s veľkou chuťou dať si čerstvú zeleninovú polievku. Aj keď bolo leto v plnom prúde, moje telo asi potrebovalo dobrú dávku živín. Zavolala som svojho syna Isaaca a dala mu presné inštrukcie, čo má spraviť, aby som si ju mohla uvariť. Hoci moja dcéra Nora zostavila doma rozpis práce pre všetkých súrodencov, ktorí ešte u nás žijú – pre Davida, Jacoba, Isaaca, Abraháma a Angelu, v žiadnom prípade to v lete nefungovalo. Sú to u nás dni plné leňošenia a užívania si voľna. Aj tak som zavolala na Isaaca, pretože sa s ním dalo najlepšie spolupracovať.

Povedala som mu: „Choď do najbližších potravín a kúp mi čerstvú cibuľu, cesnak, mrkvu, paštrnák, zeler, petržlen, pór a jednu krabičku slepačieho bujónu. Po nákupe sa hneď vráť a postav všetko na oheň na polievku. Brendan si však všimol, že Isaac mi poriadne nevenoval pozornosť, a preto mu povedal, aby si vzal pero a papier a všetko si dobre zapísal. Trvalo mu to ešte dosť dlho, kým prehrabal kdejakú kopu harabúrd a to pero a papier si priniesol a dačo si tam zapísal.

Ešte som mu povedala, že ak niečo z tej zeleniny na pultoch nenájde, nech zájde ku predavačke a požiada o pomoc.

Isaac odbehol do obchodu a prekvapivo rýchlo sa vrátil. Spýtala som sa ho, či mal s nákupom nejaké problémy, ale hneď mi povedal, že nie. Povedala som mu, nech mi tú zeleninu ukáže. Chcela som si každú z nich ovoňať a nasať do seba príjemnú vôňu zeleniny čerstvo vytrhnutej zo zeme. Lenže Isaac mi podal pollitrovú plechovicu s nápisom Čerstvá zeleninová polievka... Keďže som mu na to poriadne nahlas povedala, čo si o takejto čerstvej zelenine myslím, hneď sa v kuchyni objavil Brendan, pretože chcel vedieť, kvôli čomu toľko zvyšujem hlas a zistil to isté, čo ja – Isaac odbehol do potravín a od milej predavačky si vypýtal plechovicu zeleninovej polievky. Brenda napadalo, aby mu Isaac ukázal papierik so zápisom, čo má kúpiť a Isaac mu ukázal dokrčený kúsok papiera s tromi slovami: cibuľa, mrkva, pór...

Brendan Isaaca napomenul, aby ma poriadne počúval a zapísal si všetko, čo od neho chcem. A tak sa musel vrátiť do toho istého obchodu a keď si všetko z poličiek dal do košíka, išiel ku pokladni platiť.

Milá mladá pokladnička sa ho opýtala: „Takže plechovka čerstvej zeleninovej polievky nebola dosť dobrá?“

Isaac zamrmlal: „No, také niečo...“

„Bola pre tvoju maminku, že?“

Isaac sa len poriadne začervenal.

„Prečo chce tvoja mama uprostred leta polievku z čerstvej zeleniny?“

Isaac mal už tejto debaty dosť a jediné, po čom túžil, bolo zmiznúť so zeleninou domov. Ja som si nakoniec vychutnala tanier čerstvej zeleninovej polievky a Isaac sa naučil ďalšiu životnú lekciu. David, Jacob, Abraham a Angela sa ešte stále vyvalovali v posteli, takže sa z toho nepoučili vôbec. Brendan objal Isaaca ramenom okolo pliec a

povedal mu: „Nič si z toho nerob, synku. Vieš, v takýchto chvíľach premýšľam, ako často nám Boh dáva cez rôzne sny, vízie, proroctvá a iné veci svoje špeciálne inštrukcie a my namiesto toho, aby sme sa podľa nich riadili, si spravíme niečo omnoho šikovnejšie a myslíme si, ako sme to skvelo vyriešili... Možno, že aj Boh je v tomto taký, ako tvoja mama. Skrátka vie, čo chce, a pevne sa toho drží. Možno Boh chce, aby raz na zem mohlo prísť jeho kráľovstvo, a preto ho potrebujeme poslúchať. Čo ty na to?“

Brendan ma sprevádzal po zvyšných dvanásť dní ošetrovania. Cítila som s ním väčšiu istotu, pretože som sa pri ňom nemusela tváriť hrdinsky a mohla som byť uvoľnenejšia. Okrem toho sa pri Brendanovi stále niečo deje. Aj počas týchto dní začal so sebou nosiť rôzne kresťanské knihy a nechával ich na stolíkoch v čakárni, aby po nich mohli siahnúť aj iní pacienti.

Už na druhý deň ráno, ako šiel so mnou, zašiel do nemocničnej kaviarne a doniesol kávu v kelímkoch a čerstvé pečivo. Rozdelil ho a podal mi väčšiu časť. Zakusla som sa doň a predstavovali sme si, že máme piknik na pláži Kalamaki na ostrove Zakynthos, alebo že sme v nejakom bistre v Paríži. Smiali sme sa a žartovali ako mladý zamilovaný párik. Všimla som si, že keď sme prichádzali z týchto ošetrovaní domov, Brendan sa často cítil taký vyčerpaný, akoby mi pomáhal nosiť nejaké bremená. Aj toto ma svojím spôsobom povzbudilo, pretože v Písme sa vraví, že manželský pár je jedno telo. Bola som skrátka rada, že aj Brendan akýmsi spôsobom prechádza so mnou tou rozžeravenou pecou.

V jednu sobotu som mala skutočne nepríjemnú skúsenosť so svojou chorobou. Zažila som jeden deň toho, ako to na človeka pôsobí. Cítila som, ako keby Boh na jeden deň odtiahol odo mňa svoju ochraňujúcu ruku, aby mi ukázal, aké zlé to celé mohlo byť. Celý deň mi bolo skutočne odporne a pociťovala som veľkú nevoľnosť. Neustále sa mi

obracal žalúdok na zvracanie, ale len naprázdno a v celom tele som pociťovala hroznú bolesť. Uprostred tohto všetkého mi zatelefonovala kamarátka Linda Thompson, pretože Boh jej zveril na srdce v to ráno práve mňa a ona pochopila, že sa má za mňa v ten deň modliť. Okamžite zareagovala a zatelefonovala mi a mňa toto Božie časovanie veľmi potešilo, lebo som opäť videla Božiu starostlivosť.

V ten večer nám zavolała Brendanova neter Louise a povedala nám, že jej Boh poslal slovo, že som pod jeho mocnou ochranou a mám Bohu vzdať vďaka za všetko, čo pre mňa urobil. Povedala nám, že mala sen, v ktorom som bola s celou našou rodinou u Brendanovej mamy a vyzerala som veľmi dobre. Bol tam aj Brendanov brat John, Louisein otec a ja som tam každému povedala, že mám pre nich veľmi dobrú správu. Boh ešte Louise povedal, že to On sám bol mojím učiteľom modlitby a naučil ma modliť sa. Cítila, že mám Bohu za túto jeho každodennú ochranu vyjadrovať vďačnosť.

V deň, kedy som tak ťažko pociťovala svoju chorobu, padli tieto slová presne tam, kam mali. Bolo to tak, akoby mi Boh chcel na jeden deň ukázať, aké sú prejavy chemoterapie a rádioterapie. Nikdy potom som to už nezažila, už mi nikdy viac nebolo zle. Chvála Bohu za túto jeho „ohradu ochrany“, ktorú okolo mňa postavil práve tak, ako je to napísané v knihe proroka Jób 1,10: „A neurobil si ty sám akoby ohradu okolo neho, okolo jeho domu a okolo všetkého jeho imania?! Požehnávaš prácu jeho rúk, a jeho čriedy zaplavili šírý kraj.“

Raz počas týchto dní mala naša najmladšia Angela termín u ortodontistu v meste Bangor na 9.30 ráno. Chceli sme ju najprv odvieť tam a potom sa vydať do Belfastu na moje ošetrenie. V to ráno sa mi akosi ťažko vstávalo a na ceste sme sa dostali do zápchy. Prišli sme tam o dvadsať minút neskôr. Brendan nás vysadil pred ordináciou a šiel zaparkovať. Vošli sme a hneď som sa ospravedlnila pani v prijímačej kancelárii, ale tá bola ako z kameňa. Hneď nám povedala, že nás

už dnes nevezmú. „Budete musieť prísť až o pár mesiacov, pretože iný termín nie je voľný.“

„Prepáčte, ale my sme sem cestovali z veľkej vzdialenosti a boli sme v zápche. Dnes majú dcérke odstrániť zubný strojček a je to veľmi potrebné, nemyslím, že môže čakať ešte dva mesiace,“ povedala som ja. „Radi by sme počkali a možno nás pán doktor predsa môže zobrať...“

„Nech sa páči, počkajte tu, ale dnes vás nevezme!“ zareagovala ona.

Vtedy vošiel dnu Brendan. Niesol tri kelímky kávy a tri malé bagetky. Keď na nás pozrel, zareagoval: „Obe vyzeráte nejakو skysnuto. Čo sa deje?“ Hneď nato mi podal malý darček. Odbalila som ho a začala som sa smiať. Recepčná na nás nevraživo pozrela. Brendan mi daroval drevený suvení, na ktorom bol vyrytý obrázok a nápis. Obrázok predstavoval okno, ktoré je uzavreté počas noci a v ňom visí nápis Všetko obsadené. Nápis hlásal:

*Manžel mi povedal, že chce mať odo mňa pokoj.
Tak som ho vymkla von!*

Zabávala som sa na tom tak veľmi, až som sa zadúšala od smiechu ako nejaká školáčka, pretože len pred pár dňami Brendan utekal do obchodu, keď som naňho vyletela - tiež chcel mať odo mňa pokoj. Znova som sa zahryzla do svojej bagety a Brendan sa ma spýtal: „Tak čo sa tu deje, baby?“ Vysvetlila som mu, o čom som hovorila s tou ľadovou kráľovnou na recepcii.

Spýtal sa ma: „Chceš, aby som to dal do poriadku?“

„Veď preto si tu!“ odvetila som mu pohotovo.

Tajne som dúfala, že jej Brendan povie poriadne od srdca svoje a mala som pocit, že si to ozaj zaslúži. Ale on bol na ňu láskavý a požiadal ju o rozhovor za zavretými dverami, aby to nikoho neuvádzalo do rozpakov. Ešte dnes ho vidím cez sklo, ako sa s ňou milo rozprá-

va. Nemilá recepčná sa snažila stále niečo robiť na počítači, tak sa Brendan obrátil na jej kolegyňu. Povedal jej: „Prosím vás, dokážete nám tu pomôcť? Moja manželka Angela je v záverečnej fáze liečby rakoviny a dnes mala trochu ťažšie ráno, skutočne zle sa jej vstávalo z postele. Ponáhľali sme sa sem čo najviac, ale dostali sme sa do zápchy a pochybujem, že moja dcéra môže čakať na ďalší termín objednania tak dlho. Potrebujeme jej dať dole zubný strojček. Odtiaľto máme ísť na manželkino ošetrovanie. Viete, skutočne som sa snažil, ale teraz už neviem, čo mám ešte urobiť, aby sme to stihli. Spravím všetko, čo myslíte, že tejto situácii pomôže. Môžete mi byť, prosím, nejakou nápomocní?“

Len o pár minút nato bola už Angela bez strojčeka a my sme plní radosti pokračovali v ceste ďalej. Lekár mi ešte po malej Angele odkázal, že mi želá ku liečeniu všetko najlepšie. Všetko sa zomlelo tak rýchlo, že sme dokonca mali ešte trochu voľného času navyše, a tak sme sa rozhodli, že sa cestou do Belfastu ešte zastavíme u našich starých priateľov Dr. Boba a Louise Caswellovcov. Sú to už osemdesiatnici, a tak sme si s nimi pospomínali na staré časy. Prehodili sme pár slov aj o tom, ako sa kedysi spočiatku, keď charizmatická vlna na začiatku sedemdesiatich rokov zasiahla Írsko, modlili so sestričkami, ktoré prijali vyliatie Ducha Svätého a aká to vtedy bola revolučná vec. Caswellovci boli po celé roky veľmi vernými príhovorcami. Keď sme ich po čaji, koláčiku a chvíli modlitby opustili, prišiel mi na myseľ text z Knihy Kazateľ z 3. kapitoly:

*Všetko má určenú chvíľu a každá
záležitosť pod nebom má vhodný čas:
Je čas narodiť sa a čas zomrieť,
Čas sadiť a čas vytrhať zasadené,
Čas zabíjať a čas liečiť...*

Toto bol môj čas liečby. Z ničoho nič tu bol posledný deň pôsobenia mojej žeravej pece. Malá Angela doprevádzala Brendana a mňa na ošetrovanie. Keď sme tam prišli, znovu odišli kúpiť kávu a niečo pod zub a ja som si našla voľné sedadlo. Potom som musela odísť na toaletu a keď som sa vrátila, našla som tam Brendana, ktorý sa zmätene obzeral okolo seba. Spýtala som sa ho: „Čo sa s tebou deje?“

„Myslel som si, že som ťa stratil,“ prehodil s úsmevom.

Nestihla som si ani poriadne zakusnúť do svojej desiаты, keď ma náhle zavolali na posledné ožarovanie. Ešte som stihla Brendanovi žartovne pohroziť, aby mi nič z jedla neubudlo. Vbehla som dnu a o pár minút som vyšla von. Keď som vyšla zo dverí a chcela som sa načiahnuť po svoju desiату, začula som rázny hlasný zvuk, akoby niekto udrel po koľajnici a potom sa ozvala hudba. Éterom zaznel trojoktávový melodický hlas Roya Orbisona:

*Krásna žena,
nesie sa ulicou,
krásna žena, akú chcem stretnúť.
Prekrásna žena...
Nemôžem svojim očiam veriť – to nemôže byť pravda!
Kto by mohol žiť s toľkou krásou?
Ó, Bože...*

Zrazu sa všetci ľudia začali otáčať mojším smerom a hľadeli priamo na mňa. Brendan držal v ruke prenosný prehrávač s reproduktorom, z ktorého sa rinula hudba a len som zbadala, ako sa ku mne približujú moje dcéry Nora a Mary s kopou balónov vznášajúcich sa na špagátikoch okolo nich a so smiechom mi do rúk vtisli veľkú kyticu kvetov. Bola som taká zaskočená, že som zostala stáť s jedlom v ruke na polceste k ústam. Aj z izieb sa povystrkovali hlavy sestričiek a rá-

dioterapeutov a zvedavo hľadeli na tento malý výbuch radosti na ich zvyčajne tak smutnom oddelení, kde sa lieči rakovina...

Vráta žeravej pece sa s rachotom otvorili a všetci ľudia začali tliekať. Začala som s červenat' od ucha k uchu...

Brendan ma vzal do náruče a povedal: „Výborne, zlatko!“

V ÚSTRETY BOŽEJ NÁDHERE

Celý čas Brendan čelil veľkému tlaku, pretože okrem starostlivosti o mňa ešte pravidelne navštevoval svoju mamu, ktorej zdravotný stav ohrozoval jej život. Keďže sme vedeli, že naši priatelia Stephen a Judy McGookinovci dovolenkovali kdesi na pláži pri mori, dovolila som sa ich opýtať, či sa k nim môžeme na pár dní pridať. Počasie sme mali naozaj nádherné a mohla by som snád povedať, že to boli naše najlepšie dva dni za posledných sto rokov. Výhľady na more a pláže boli jednoducho veľkolepé. Bolo to všetko priam idylické.

Na druhý deň ráno sme sa s Brendanom prechádzali po prázdnej pláži. Presne po tejto pláži som sa pred viac ako dvadsiatimi rokmi prechádzala so svojou mladou rodinou, plnou malých detí. Za tie roky mi už v pamäti vybledlo, aké nádherné to všetko vtedy bolo. Depresia dokáže všetku krásu akosi oslabiť. Vo svojich spomienkach sa mi vynárali pohľady na moje malé deti, ktoré sa člnkovali na loďkách, veselo plávali vo vode a všade sa ozýval ich hlasný smiech. Ešte

teraz vidím, koľko postrácali nazbieraných mušličiek, keď sme šli v rade za sebou pri výlete na neďaleký vrch.

Ako sme tak kráčali, Brendan zaostрил v piesku pohľadom na čosi netypické, čo sa zalesklo na slnku. Keď to vyhrabal spod nánosu, zistili sme, že je to detský šarkan s veľkou usmievavou tvárou. Vyhrabal z piesku celý dlhý farebný chvost a niektoré odlomené časti. Bol síce dosť dolámaný, zanesený špinou a viseli z neho aj morské riasy, ale napriek tomu, že už vyzeral odsúdený na zánik, sa Brendan nad ním zľutoval. Ďalšiu hodinu sme presedeli na veľkej skale, hompálali nohami, slnko nám zohrievalo chrbáty a Brendan sa trpezlivo venoval rozmotávaniu tej zapletenej kôpky plnej špiny, čo kedysi bola šarkanom. Keď ho nakoniec celý povyrovnával a poskladal, zistil, že mu chýba jedna stredová tyčka.

Znovu sa poobzeral po pláži, či to dokáže nejako napraviť. Podarilo sa mu spliesť dve stonky akejsi vysušenej buriny a znenazdajky sa šarkan zniesol vysoko k nebu. Vyletel v ústrety nádhernému ránu. Jeho malá tvárička sa tam vysoko na nebi na mňa usmievala, mávala mi a poskakovala v záplave slnečnej žiary. V srdci som pocítila priam prílev sily a keď mi Brendan podal špagát a ja som pocítila šklbnutie šarkana tam kdesi vo výške, priam sa do mňa navrátila mladosť.

Práve som kdesi videla reklamu na krém proti vráskam, v ktorej sa vravelo, že ak ho budem používať, budem v priebehu štyroch týždňov vyzeráť o desať rokov mladšie. Ale keď mi Brendan podal šnúru od toho šarkana, tak som v priebehu piatich sekúnd stratila pädesiat rokov! Znovu som bola malým dievčaťom a bol sobotný večer v Newcastle. Ja chcem 99-tku! Celú hodinu som chodila bosá po pláži a hrala som sa so svojim novým kamarátom, ktorý sa nanovo vrátil tam, kam patril. Potom som si ľahla na chrbát do teplého piesku a dlho-predlho hľadela na tú vysmiatu tváričku. Brendan len sedel a pozeral sa na mňa.

Naša kamarátka Judy miluje vlny na mori. V ten večer sa šli s Brendanom na pláž vyhrať vo vlnách. Bol to krásny pohľad – veľké vzdúvajúce sa biele vlny a dočervena rozžeravené slnko. Stephen a ja sme ich fotili na mobily. Brendan bol vždy dobrý plavec, s vodou to proste vedel. Všetky naše deti naučil plávať a teraz tu sám šantil vo vode, plával hore-dole a zabával sa na vlnách ako mladík v plnom rozkvetu svojich síl. Vychutnala som si tento pohľad – ako Judy a Brendan zachytávali vlny v západe slnka; dvaja ľudia, ktorí sa toľko museli starať o svojich blízkych a teraz sa bezstarostne oddávali tomu obrovskému moru a vychutnávali si svoju voľnosť.

Potom prišiel august a koniec školského roka. Po roku, kedy sa viaceré z našich detí poriadne potkli, sa však všetkým dobre darilo a znovu boli pevne na nohách. Kráčali čelom vpred. Päť z našich detí bolo na univerzitách a iba dve doma. Stali sme sa takou normálnou malou rodinou. Zdalo sa mi, že sme akosi osameli a snáď v tom bolo aj trochu nudy. Zdravie Brendanovej mamy sa znovu usporiadalo, a tak sa opäť mohla vrátiť domov.

Šesť týždňov po mojom poslednom ošetrení som bola predvolaná na predoperačné vyšetrenie. Lekári stále mali v pláne odstrániť časť môjho čreva a nainštalovať mi stomický sáčok na boku tela na zachytávanie výkalov. Na myseľ mi prišlo len to, že práve Ježišovo telo bolo prederavené pre moje hriechy, keď mu na kríži kopijou otvorili bok. Verila som tomu, že môj bok zostane nedotknutý. Brendan šiel do nemocnice so mnou. Stále trval na svojom - choď a ukáž sa kňazovi. Povedal mi: „Angela, ak skener potvrdí, že v tele nemáš žiaden nádor, potom tá nebudem nútiť ísť na operáciu. Na žiadaní si dôkazov nie je absolútne nič zlé. Chcem pre teba len to najlepšie.“

Od môjho posledného ošetrenia až po toto predvolanie do nemocnice sme mali dosť rušné obdobie. Zorganizovali sme prorockú víkendovú konferenciu v Konferenčnom centre Drumalis v meste Lar-

ne (Severné Írsko). Potom sme trochu cestovali a oddychovali. Cítila som, ako sa mi vracia sila a bola som v dobrej kondícii, každému som preto rozprávala, že som uzdravená. Avšak tento lekár, ktorý nás objednal na predoperačné stretnutie, bol pre nás nový. Najprv začal hovoriť o mojej sestre, ktorá mala tiež rakovinu a že mi veľmi odporúča, aby som teraz absolvovala kolonoskopiu, aby sme sa uistili, že všetko je v poriadku. Brendan ho však v tejto chvíli zastavil a povedal mu: „Pán doktor, ste si istý, že hovoríte so správnym človekom?“ Následne sa ukázalo, že mu podali cudziu zdravotnú kartu a aj keď poslal po tú moju, sestrička mu ju nedoniesla.

O chvíľu preto začal improvizovať a spýtal sa: „Pani McCauleyová, čím ste si teda prešla?“

Odpovedala som mu, že som prešla piatimi týždňami rádioterapie a chemoterapie, ale teraz ma už Boh uzdravil.“

Lekár sa pozrel na Brendana a Brendan sa naňho usmial.

Lekár zareagoval: „Pani McCauleyová, toto liečenie vás nemalo uzdraviť, ale zabezpečiť, aby sa nádor zmenšil. Teraz musíte ísť na operáciu.“

Ja som však trvala na svojom: „Lenže Ježiš ma uzdravil. Ja už operáciu nepotrebujem.“

Lekár odišiel do vedľajších dverí a ticho tam hovoril so svojim kolegom. Vrátil sa a opäť rozhodne použil svoje argumenty. Povedal: „Pani McCauleyová, tú operáciu skrátka musíte mať.“

Ja som však zasa odpovedala: „Nie, pán doktor, ďakujem. Som uzdravená.“ S tým sme odišli.

Teraz však už lekári dosť znervózneli. Odkazová schránka na mojom mobile bola plná správ. Zrušili mi pôvodný termín operácie a navrhli mi nový. Primár chcel urobiť tú kolonoskopiu za každú cenu. Dali mi termín na pondelok ráno o deviatej. My s Brendanom sme však už na piatok mali naplánovaný let do Kanady.

Mladá asistentka lekára sa ma spýtala: „Myslíte, že dokážete prísť v pondelok?“

„Áno, budem tam,“ odvetila som.

Čerešňová aleja pri nemocnici sa teraz priam kúpala v jesennej nádhere zožltnutých pestrofarebných listov. Keď som tu na jar prišla prvýkrát, bola som veľmi nervózna, ale teraz, keď ma Boh uzdravil, som bola vzrušená radosťou. Bola som nadšená z toho, že mám možnosť ísť sa ukázať kňazovi.

Strela ma sestrička a ja som jej hned' povedala: „Sestrička, Ježiš ma uzdravil.“

Ona len poznamenala: „No to je veľmi dobre!“

Aj lekárovi pri vyšetrení som povedala, že som uzdravená. Aj ten len prikývol a usmial sa.

Pripravil kameru na výkon a zapol prenos. Na obrazovke som na živo hľadela do svojho vlastného čreva. Lekár podrobne preskúmaval každý kúsok a sestrička tiež neodolala skúmavému pohľadu. Lekár vyzeral dosť prekvapený. Po chvíli mi ukázal na jedno miesto, ktoré bolo ružové a zdravé ako líčko malého bábätka a povedal: „Tu bol ten nádor...“

Iba som prikývla a usmiala sa. Povedala som: „Tak to je teda dobré...!“

Sestrička pohotovo zareagovala: „No pozrite, čo tu my len dokážeme. Robíme tu zázraky.“

Radosťou som sa rozosmiala a vydýchla: „Chvála Pánovi!“

Lekár odobral z miesta, kde bol predtým nádor, vzorky tkaniva na vyšetrenie. Atmosféra v miestnosti bola priam slávnostná. Keď dovolili vojsť aj Brendanovi, nemohol si to nevšimnúť a hned' sa opýtal: „Čo sa tu deje? Vystupuje tu niekto slávny?“

Hned' som mu zvestovala túto významnú novinu. Brendan povedal: „Zvládla si to! Výborne!“

Na to som mu hneď zakontrovala: „Po štrnástich pôrodoch to od teba počujem už pätnásťkrát!“

Pobožkali sme sa od radosti.

Lekár mne a Brendanovi ukázal niektoré naskenované zábery a vysvetlili nám k nim svoj komentár. Povedal: „Niet tu akéhokoľvek náznaku rakoviny. Toto je ten najlepší možný výsledok, v aký ste mohli dúfať.“

Brendan na to zareagoval: „To je potom tak dobre, ako sa len dá!“

Lekár si hneď sadol a napísal svoje poznámky do sprievodného listu, ktorého kópiu mi odovzdal. Stálo v ňom,

Vážený kolega,

Angela McCauleyová podstúpila dlhodobú chemo-rádioterapiu pri liečbe adenokarcinómu konečníka. Pani McCauleyova prišla dnes ráno na posúdenie stavu tumoru konečníka. Bola vykonaná rektosigmoidoskopia bez sedácie. Pani McCauleyová bola dobre pripravená a bol získaný výborný pohľad na ohyb v rektosigme. Črevo bolo úplne čisté. V oblasti rektosigmoidného spojenia a dva až tri centimetre nad ním bol krátky segment slizničného zápalu zodpovedajúci účinkom rádioterapie. Aj keď tam nebol pozorovaný žiaden nádor, boli z tohto miesta odobraté vzorky na histológiu. Doporučil som pani McCauleyovej pokračovať s pôvodným plánom liečby na vytvorenie zvonku pripevneného vrecúška aj keď viem, že pani McCauleyova sa rozhodla opačne. Predsa len som však navrhol opätovné prešetrenie u niektorého z mojich kolegov na získanie jeho vyjadrenia.

S úctou...

Tento list som nazvala svojim vysvedčením. Aj keď medzi mojimi slávnostným promočným obedom v Belfaste a chvíľou, kedy som

prevzala do rúk svoje vysvedčenie, ešte prebehla dosť dlhá chvíľa, nakoniec som ho držala v rukách. Pre niektorých ľudí je ťažké vziať na vedomie, že dnes uzdravovať môže aj Boh, nielen lekári, a preto o tom chcú aj dôkaz od ľudí. Hoci lekár v tomto svojom zhrnutí stále navrhol, aby som pokračovala s pôvodným plánom liečby, nemôžem to vidieť inak, než len tak, že to predsa patrí k jeho profesii...

Na druhý deň som navštívila kolegu, ktorého mi odporučil ku dočasnému vyjadreniu a aj tomu som povedala, že Boh ma už uzdravil. Lekár dlho hľadel do papierov a na zábery zo skenerov. Potom mi povedal: „Pani McCauleyová, prepáčte, ale vy tomu nerozumiете. Možno sa vám zdá, že nádor sa pominul. Ale verte mi, že nádory sa jednoducho takto nevyparia. Toto je tumor 4. stupňa – T4 N1 MO. Je veľký ako pomaranč a ako taký prerazil aj stenu čreva.“

Na to som mu zasa ja povedala: „Ďakujem vám pán doktor. Z vášho uhlu pohľadu to stále cítite tak, že pre moje bezpečie je potrebná vaša operácia. Ale z môjho uhlu pohľadu verím tomu, že Boh ten nádor odstránil. A ak to urobil Boh, potom je to dobrá práca. V mojom tele sa jednoducho už nikde stopy rakoviny nenájdu. Ale som plne ochotná podstúpiť CT sken, aby sa to potvrdilo.“

O niekoľko týždňov neskôr, krátko po návrate z Kanady, som dostala výsledky vyšetrení odobratého tkaniva. Všetky boli čisté. Potom som bola na vyšetrení CT skenerom. O niekoľko týždňov prišli výsledky a v nich stálo, že nikde v tele nemám stopy rakoviny. Boh urobil naozaj skvelé dielo.

Ešte v máji mi dcérka Ruth s manželom Stuartom poslali do daru ku narodeninám malý olivový stromček. Dala som si ho do skleníka, ale vzápätí som naňho zabudla. Po čase ho tam našiel Brendan a aby zistil, či je ešte živý, odtrhol zopár vetvičiek. Stromček bol „mŕtvy ako suchý papek“. Vybral ho teda z črepníka, ten si odložil a malú olivu hodil na kompost. Čo však povieme Ruth a Stuartovi...? O mesiac

neskôr ma Brendan zavolať do záhrady a povedal: „Tak tomuto, Angela, neuveríš...“

Na kope kompostu ležala moja zabudnutá oliva. Neveriacky som sa pozerala a podišla bližšie. Tomu sa skutočne nedalo uveriť. Mŕtvy a uschnutý olivovník vyhnal nové listy. Presadili sme ho do nového črepníka, zasypali čerstvou zeminou a umiestnili na čestné miesto pred naše vchodové dvere, kde doteraz stojí na svedectvo všetkým, ktorí majú oči na pozeranie a uši na počúvanie.

Brendan by zrejme povedal to, čo vždy vravieva: „Ak bol toto pro-rocký sen, potom mi povedzte, čo to znamená...?“

VERŠE POVZBUDENIA

Ježiš zvíťazil nad satanom tak, že citoval verše z Písma. To isté môžeme robiť aj my. Počas mojho boja s rakovinou sa niektoré pasáže v Biblii stali pre mňa veľmi dôležitými. Často som ich denne prehlasovala do môjho života. Pridávam ich sem s nádejou, že aj pre vás budú podobným posilnením v dňoch vašich ťažkostí.

Zlodej prichádza, len aby kradol, zabíjal a ničil. Ja som prišiel, aby mali život a aby ho mali hojnejšie. (Jn 10,10)

A oko nemôže povedať ruke: „Nepotrebujem ťa!“ ani hlava nohám: „Nepotrebujem vás!“ Ba čo viac, údy tela, ktoré sa zdajú slabšie, sú nevyhnutne potrebné. A údy tela, ktoré pokladáme za menej ušľachtilé, zaodievame s väčšou úctou a naše nečestné údy majú tým väčšiu česť, kým naše čestné nič také nepotrebujú.

Boh telo vyvážil tak, že slabšiemu údu dal väčšiu česť; aby nebola v tele roztržka, ale aby sa údy rovnako starali jeden o druhý. Ak teda trpí

jeden úd, trpia spolu s ním všetky údy, a ak vychvalujú jeden úd, radujú sa s ním všetky údy. (1 Kor 12,21-26)

Bola tam aj istá žena, ktorá mala dvanásť rokov krvotok; minula na lekárov celý svoj majetok, ale ani jeden ju nemohol vyliečiť. Pristúpila odzadu, dotkla sa obruby jeho šiat a hneď prestala krváčať. Ježiš sa spýtal: „Kto sa ma to dotkol?“ Keď to všetci popierali, ozval sa Peter: „Učiteľ, ved' sa tlačia zástupy a tisnú ťa!“ Ale Ježiš povedal: „Niekto sa ma dotkol, lebo som pocítil, že zo mňa vyšla sila.“ Žena, vidiac, že sa neutají, prišla s chvením, padla pred neho a pred všetkým ľudom sa priznala, prečo sa ho dotkla a ako hneď ozdravela. A on jej povedal: „Dcéra, tvoja viera ťa uzdravila. Chod' v pokoji!“ (Lk 8,43-48)

Pane, odsúd' tých, čo mňa odsudzujú, napadni tých, čo mňa napádajú. Vezmi zbroj a štít a vstaň mi na pomoc. Zažeň sa kopijou a sekerou proti tým, čo ma prenasledujú. Povedz mojej duši: „Ja som tvoja spása.“ Nech sa hanbia a červenajú tí, čo mi číhajú na život; nech sú zavrátení a nech sa hanbia tí, čo mi chcú zle. Nech sú ako prach pred vetrom a nech ich ženie Pánov anjel; nech je ich cesta tmavá a klzká a Pánov anjel nech ich prenasleduje. (Ž 35,1-6)

A hneď v tú hodinu prišli chaldejskí mužovia a udali Židov. Vraveli kráľovi Nabuchodonozorovi: „Kráľ, ži naveky! Ty, kráľu, vydal si nariadenie, aby každý človek, ktorý začuje zvuk rohu, flauty, citary, sambyky, harfy, symfónie a rozličných hudobných nástrojov, padol a klaňal sa soche. Kto by však nepadol a neklaňal by sa, hodia ho do rozpálenej pece. Sú tu však júdski mužovia, ktorých si postavil nad roboty baby-lonskej provincie, Sidrach, Misach a Abdenago, a títo mužovia, kráľu, opovrhli tvojím nariadením, tvojich bohov si nectia a zlatej soche, ktorú si postavil, sa neklaňajú.“ Nato rozhnevanej a nazlostenej Nabuchodo-

nozor rozkázal priviesť Sidracha, Misacha a Abdenaga a hneď ich aj priviedli pred kráľa. Kráľ Nabuchodonozor im povedal: „Je to pravda Sidrach, Misach a Abdenago, že si nectíte mojich bohov a neklaniate sa zlatej soche, ktorú som postavil? Nuž ste teraz ochotní, v tú hodinu, keď počujete zvuk rohu, flauty, citary, sambuky, harfy, symfónie a rozličných hudobných nástrojov, padnúť a klaňať sa soche, ktorú som urobil? Ak sa nebudete klaňať, v tú hodinu vás hodia do rozpálenej pece a ktorý je to boh, čo vás vytrhne z mojej ruky?“ Sidrach, Misach a Abdenago odpovedali kráľovi Nabuchodonozorovi: „Na toto ti nemusíme nič odpovedať. Či nás náš Boh, ktorého si ctíme, môže vytrhnúť z rozpálenej pece a z tvojich rúk, kráľu, oslobodiť nás, a či nie, vedz, kráľu, že tvojich bohov si nectíme a zlatej soche, ktorú si postavil, sa neklaniame!“ Vtedy Nabuchodonozor skypel zlostou, tvár sa mu znetvorila pre Sidracha, Misacha a Abdenaga a rozkázal, aby pec rozpálili sedem ráz viac, než ju obyčajne rozpaľovali. A mocným chlapom zo svojho vojska rozkázal, aby Sidracha, Misacha a Abdenaga poviazali a hodili do rozpálenej pece. Tých mužov teda naskutku poviazali a v plášťoch, s turbanmi, v obuvi a v šatách hodili do rozpálenej pece. Pretože kráľov príkaz súril a pec bola príliš rozpálená, plameň ohňa zabil chlapov, ktorí (do nej) hádzali Sidracha, Misacha a Abdenaga. Títo traja mužovia však, Sidrach, Misach a Abdenago, padli poviazaní do rozpálenej pece. Prechádzali sa uprostred plameňov, chválili Boha a dobrorečili Pánovi. Azariáš však stál a modlil sa. Otvoril uprostred ohňa ústa a hovoril: „Zvelebený si, Pane, Bože našich otcov, a chváľitebný a tvoje meno je slávne naveky. Pretože si spravodlivý vo všetkom, čo si urobil, všetky tvoje diela sú pravdivé, tvoje cesty sú priame a všetky tvoje rozsudky spravodlivé. Vykonal si pravdivé súdy vo všetkom, čo si priviedol na nás a na Jeruzalem, sväté mesto našich otcov, veď si to previedol v pravde a spravodlivosti pre naše hriechy. Lebo sme zbrešili a prestúpili zákon, keď sme odpadli od teba a hrešili vo všetkom; nepočúvali a nezachovávali sme tvoje príkazy, ani sme nerobili, ako si

nám prikázal, aby sa nám dobre vodilo.“ (Dan 3,8-30)

Lebo ti zaelím jazvu a rany ti vyliečim, hovorí Pán, ved' ťa volajú Odohnaná, Sion, ktorý nik nehladá. (Jer 30,17)

Opoprhnutý a posledný z ľudí, muž bolesti, ktorý poznal utrpenie, pred akým si zakrývajú tvár, opoprhnutý, a preto sme si ho nevážili. (Iz 53,3)

*On však bol prebodnutý pre naše hriechy, strýznený pre naše neprávosti, na ňom je trest pre naše blaho a jeho ranami sme uzdravení. (Iz 53,5)
...vo všetkom ich súžení. Nie posol ani anjel, ale vyslobodil ich sám. Vo svojej láske a útrpnosti ich sám vykúpil, zdvihol ich a nosil ich po všetky dávne dni. (Iz 63,9)*

*Dobroreč, duša moja, Pánovi a nezabúdaj na jeho dobrodenia. Ved' on ti odpúšťa všetky neprávosti, on lieči všetky tvoje neduhy. (Ž 103,2-3)
Očakávanie, ktoré sa pretahuje, núti srdce chorľaviet, splnená túžba je však stromom života. (Prís 13,12)*

*Dbajte na to, aby nik nepremeškal Božiu milosť; aby nevyrazil nejaký koreň horkosti a nevyvolal zmätok a nenakazil mnohých. (Hebr 12,15)
Lebo ty si mi život zachránil pred smrťou a nohy pred pádom, aby som kráčal pred Bohom vo svetle žijúcich. (Ž 56,14)*

Čo zamýšľate proti Pánovi? On urobí koniec, úzkosť sa nezdvihne po druhý raz. (Nah 1,9)

Je niekto z vás chorý? Nech si zavolá starších Cirkvi; a nech sa nad ním modlia a mažú ho olejom v Pánovom mene. Modlitba s vierou uzdraví chorého a Pán mu uľaví; a ak sa dopustil hriechov, odpustia sa mu. Vy-

znávajú si teda navzájom hriechy a modlite sa jeden za druhého, aby ste ozdraveli. Lebo veľa zmôže naliehavá modlitba spravodlivého. (Jak 5,14-16)

Nebudeš sa im klaňať, ani ich uctievať, lebo ja, Pán, tvoj Boh, som žiarlivý Boh, ktorý tresce neprávosti otcov na deťoch do tretieho a štvrtého pokolenia u tých, čo ma nenávidia. (Ex 20,5)

Kontakt na nás:

P. Angela McCauley
PO Box 38
Downpatrick
County Down
Northern Ireland
BT30 6YH

E-mail: prayingangela@hotmail.com

Web: www.irishprophet.com

Budeme veľmi radi, keď sa nám ozvete.